

Verili durumda klikler arası hesaplaşmada ve seçim tartışmalarında devrimci tarzda siyasi müdahalenin ne olacağı sorusu öne çıkmaktadır. Bu sorun aynı zamanda kitlelerin bilincinin bulandırılmasına karşı da önemlidir. Reformist ve parlamentarist cephenin belirsiz ve "karnından konuşmak"tan öteye gitmeyen tutumları 3. Yol, ehven-i şerci bir görünüm verirken proleter devrimci tavır ve bu temelde yürütülecek bir mücadele hattı kitlelerin bugünkü çelişkilerinin ve derin öfkesinin sisteme yöneltilmesi bağlamında yakıcı bir ihtiyaçtır.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

17 KASIM-1 ARALIK 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 99 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Asgari Ücret (Sefalet Ücreti) Sahnesi Hazır!

Uluslararası sistemde ucuz iş gücü ülkesi olarak konumlanan Türkiye, AKP iktidarı tarafından özellikle son 20 yılda dünyanın en büyük "ucuz iş gücü cenneti" ülkelerinden biri haline gelmiştir. Gelir dağılımı adaletsizliğinde Avrupa'da Slovenya ve Çekya ile birlikte ilk 3 arasında yer almaktadır. Türkiye, işçi ve emekçilerin üretilen milli gelirden aldıkları payı bakımından gitgide azalan bir eğriyle yine Avrupa'da en düşük asgari ücret belirleyen son 3 ülkeden birisi.

RÖPORTAJ s.10

Ayten Öztürk: İşkenceciler Dışarıda, Ben Ev Hapsindeyim

Ev hapsi işkencenin devamı, özgürlüğümün kısıtlanması. Markete bile gidemiyorum. Sadece hastaneye gitmek için çıkabiliyorum. Onun için de önce denetimli serbestliği arıyorum, avukatlarım dilekçe hazırlıyor. İki yerden hem mahkemedemden hem denetimli serbestlikten izin alıyorum. Ayrıca doktordan da rapor alıp denetimli serbestlik bürosuna göndermem gerekiyor. Bir buçuk ayda en az 70 kez hastane izni aldım.

Sömürü Azami ÜCRET ASGARİ

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

proletarya önderliğinde halk savaşını yükseltirler!

14

KADIN

sınıf bilinciyle kuşanmış;
kalıcı, sağlam, çelikleşmiş örgütlenme!

17

KAVGA OKULU

partile devrim yolunu yürümeye
sevda bir komünist!

TDİ: Devlet 'ceza' içerisinde 'ceza' uyguluyor

HABER MERKEZİ- Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, 19 Aralık'a kadar infazı yakılan tutsaklar ve hasta tutsakların tahliyesi için alanlarda olacaklarını belirterek, dayanışma çağrısı yaptı.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ), hapishanelerdeki hasta tutsakların ölüme terk edilmesi, tahliye edilmemesi ve infaz yakmalara ilişkin Bakırköy Hapishanesi önünde açıklama yaptı. "İnfaz yakmalara son. Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartının açıldığı açıklamada, sık sık, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" ve "Devrimci irade teslim alınmaz" sloganları atıldı.

Açıklama, polis tarafından Bakırköy Kaymakamlığının yasağı gerekçe gösterilerek engellenmek istenirken TDİ bileşenleri yürüyüş yaparak hapishane yolu üzerinde eylemi gerçekleştirdi.

TECRİT DERİNLEŞTİ

TDİ dönem sözcüsü Ertan Çıta, pandemi sürecinde hapishanelerdeki hak ihlallerinin en üst boyuta çıktığını belirterek, tutsakların dışarıyla olan iletişim kanallarının kısıtlandığına söyledi. Çıta, "Tutsaklar üzerindeki

tecrit hiç olmadığı kadar derinleştirildi" dedi. Son dönemde "iyi halli olmadığı" gerekçesiyle tutsakların infazlarının yakıldığına dikkati çeken Çıta, tahliyelerin hapishane yönetimlerinin "keyfi" kararlarına bırakıldığını vurguladı.

İNFAZI YAKILAN TUTSAKLARIN

Çıta, infazı yakılan tutsakların durumuna değinerek, "Disiplin soruşturmaları ve infaz yakmalar artık sudan bahanelerin birer gerekçesi olarak

tutsaklar üzerinde birer cezalandırma aracına dönüştü. Şu an 60'ın üzerinde tutsak tahliyesi geldiği halde infazı yakılarak tahliye edilmedi."

HASTA TUTSAKLAR

Pandemi sürecinde hasta tutsakların yaşadıkları ihlallerin de arttığını söyleyen Çıta, "Doğru ve sağlıklı bir yöntemle yürütülemeyen pandeminin tüm faturası içerdeki tutsakların canı ve sağlığıyla ödeniyor. Hasta tutsakların tahliyeleri ya hastane ya Adli Tıp

Kurumu (ATK) ya da savcılık engeline takılıyor. Hastanelerden tutsakların onca zorlukla alabildikleri raporlar çoğu zaman siyasi tutumla karar veren ATK tarafından kabul edilmiyor. Kabul edilse ve ATK raporu alınabilse dahi bu raporla verilmesi gereken tahliye kararı 'toplum güvenliği bakımından tehlike' bahanesiyle uygulanmayabiliyor. Son 6 yılda 'veda' hakkı bile tanınmayan en az 103 tutsak hapishanede yaşamını yitirdi. 'Toplum güvenliği' bahanesiyle tutsakların canlarının 'tehlikede' olduğu ortadadır" şeklinde konuştu.

EYLEMLER SÜRECEK

İnfaz yakmalar ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek mücadelelerini sürdüreceklerinin altını çizen Çıta, 19 Aralık'a kadar alanlarda "infaz yakmalara son", "hasta tutsaklar serbest bırakılsın" diyeceklerini kaydetti. Çıta, "Tutsakların tecrit duvarlarının arkasına gömülmesine ve tüm yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz. Hapishanelerdeki baskı, saldırı ve işkenceye karşı toplumun her kesimini içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya, mücadeleyi büyütme çağırıyoruz" dedi.

'Gazetemizi kitlelerle buluşturmak bizi daha da güçlü kılıyor'

Bugün uzun yıllardır yapılamayan hep karar alınan lakin koşulların oluşturulamayıp hep ertelenen çalışmayı oluşan koşullar içerisinde gerçekleştirdim.

Tarsus'ta bazı mahallelere sıkıştırılan gazete dağıtımımızı genişletmek için attığım ilk adımdı. Aylara yayılan bir çalışmayı örnek benim için tarifi zor duygular içeriyordu. Emekçilerin yoğun yaşadığı bir mahalleye gazetemiz Yeni Demokrasi'yi ulaştırmak, kitlelerle bağını kurmak beni motive ediyordu.

Hiçbir plan ve program yapmadan başladığımız çalışmalarda başta zorlansam da devrimci çizgimiz ve pratiğimiz bizi kitlelerle buluşturdu.

Tarlada çalışan işçilerle, emekçi Kürt halkıyla, gençlerle, işsizlerle gazetemizi buluşturdu. Kahvelerde, tarlalarda kendimi ve gazetemizi tanıtarak propagandamızı yaptım. Başta çekingen bakan gözler gazetenin bir sonraki sayısında parlamaya, tebesüm etmeye başladı.

Gazete dağıtımının bir rotaya otur-

masıyla birlikte mahalledeki sorunlar üzerine gençlikle sohbetlerimi geliştirdim. Gençlik üzerine yaptığımız sohbetler uyuşturucu sorunu ön plana çıktı, neredeyse en çok şikayet edilen konu bu. "Mahallede kütüphane mi kursak" diye düşünceler

vardı ama mahallede muhtarlık bile yoktu. Bir dayanışma, kültür derneği kurmayı önerdim. Gençlerin aklına yattı. Daha geniş bir alana hükmedecek bu dernek. Saz kursları, folklor ekibi ve futbol takımını da daha rahat kurarız diye önerdim. Her açıdan gü-

zel olacağını dile getirdiler.

Gazete dağıtımını daha verimli geçmeye başlamıştı. Salt gazete dağıtmıyorum, halkın sorunlarına çözüm buluyoruz, kolektif ruhu ve dayanışmayı büyütüyoruz.

Mahallede dağıtımın 5-6 ay içerisinde verimli olabileceğini düşünürken bu plan çok kısa sürede gerçekleşmişti. Artık daha doğru ve sağlam adımlar atmam gerekiyordu. Gazetemiz yetmiyor, sağlam ve planlı adımlarla

bu sayıyı arttırmam gerekiyor. Bazı eksikliklere rağmen bunu başarabilmek inancımızı ve umudumuzu güçlendiriyor.

Tarsus'tan Yeni Demokrasi Okuru

Derinleşen Kriz ve Çıkış Arayışlarına Karşı Halkın Mücadelesini Büyütelim!

Her cephede tam bir bunalım ve kriz hali yaşayan Türk hâkim sınıfları ve onun dümendeki temsilcileri AKP-MHP bloğu, bu krizli yapıyı değiştirme hamleleri ile süreci ilerletmeye çalışıyor. Faşist diktatörlük iç ve dış politikadaki hamlelerinden istediği sonuçları alamazken gitgide derinleşen açmazlarla karşı karşıya. İçteki sorunlar ve krizli yapı dış politikada çarpan etkisi yaratırken buna karşın geliştirilebilecek manevralar oldukça sınırlı bir hale gelmiş durumda. Emperyalizmle uşaklık temelinde geliştirilen ilişkinin bir sonucu olarak ekonomik krizin etkisiyle dış politikada hamasi söylemlerden öteye gidemeyen, emperyalistler arası çelişkilerden kırıntı toplayan bir faşist diktatörlük gerçekliği bu süreçte belirginleşmiştir.

DIŞ POLİTİKADA SIKIŞAN HAMLELER VE PEKİŞEN UŞAKLIK

Dış politikada ABD ile bir açmaza düşüldüğünde Rusya kartına sarılma, sonrasında NATO ve ABD ile stratejik ortaklık ve uyum güzellemeleri yapma hamleleri son kertede emperyalizmle uşaklık temelinde kurulan ilişkiyi geliştirmiştir. ABD'ye karşı Rusya'dan alınan S-400'ler F-35 uçak anlaşmasını iptal ettiği gibi eldeki F-16'ların da yenilenmemesi tehdidi söz konusudur. Emperyalistler arası çelişkilere göre hamle yapma son aşamada TC'nin alanını alabildiğine daraltmış, manevra kabiliyeti kalmamıştır. Rusya ile S-400'ler üzerinden kurulan ilişkiler Ukrayna'ya yapılan SİHA satışlarıyla gerilimli bir iklime doğru sürüklenmiştir.

Tayyip Erdoğan her fırsatta Libya'da destanlar yazıldığından, Suriye'de sona doğru gelindiğinden bahsetse de gerçeklik bu hamasi söylemlerin oldukça uzağındadır. Emperyalistler arası çelişkileri şantaj biçiminde kullanma siyaseti artık işlev görmemektedir. Kürt düşmanlığını iç siyasetteki sıkışmışlığın dolgu malzemesi yapan faşist diktatörlük sıkışmış ve krizli tablosunu işgal saldırılarıyla, şovenizmle tersine çevirme yönlü bir hat izliyordu. İçeride HDP'ye ve Kürt ulusal mücadelesine dönük saldırılar örgütlerken dışarıda ise Kürt kazanımlarını boğmaya dönük işgal operasyonlarıyla yürütülen bu konsept; geline aşamada Rusya ve ABD emperyalizminin yeşil ışık yakmaması sonucu şimdilik akamete uğramış gibi gözükmektedir. Rusya işgale yeşil ışık yakmadığı gibi

Tabka ve çevresine tahkim ettiği hava savunma sistemleriyle de TC'ye karşı caydırıcı bir pozisyon almaktadır.

Biden'lı ABD emperyalizmiyle uzun süredir ilişkilerin istenilen düzeyde gelişmemesi Rojava'ya dönük tehditlerin şimdilik "efelenme" düzleminde süreceğini gösteriyor. Elçiliklerin "Kavala" çağrılarını sonrası diplomatik krize dönüşen süreç devam ederken Glasgow'da gerçekleşmesi beklenen Erdoğan-Biden görüşmesi Roma'da gerçekleşti. Erdoğan'ın Biden ile Roma'da yapacağı görüşmeye verdiği kritik önem, Biden'ın "Savunma or-

taklığına ve Türkiye'nin bir NATO mütefiki olarak önemine" genellemesi ve "insan hakları, özgürlük, demokrasi" uyarılarıyla şimdilik boşa düşmüş gibi görünüyor.

TÜSİAD'IN "YENİ BİR GELECEK" ÇIKIŞI

Derinleşen iktisadi, ekonomik ve siyasal kriz toplumsal yaşamın her alanında hissedilirken hâkim sınıfların kurumlarından biri olan TÜSİAD'ın "Yeni Bir Anlayışla Geleceği İnşa" çıkışı AKP-MHP ittifakının geleceğine dair belli emareler barındırıyor. Ekonominin dikiş tutmayan krizli hali hâkim sınıfların geleceğe yönelik kaygılarını artırmış gibi görünüyor. Bahse konu rapor sürdürülebilir kârlı bir sermaye birikiminin ihtiyacı olan makroekonomik istikrarın AKP-MHP ittifakı tarafından karşılanamayacağına dair kaygılar içeriyor. TÜSİAD'ın MB'nin (Merkez Bankası) bağımsızlığına dair yaptığı adalet, gelecek, demokrasi ve bilim inşası süsü verdiği tepkinin altında piyasa dengesini bozmama, para istikrarını sağlayacak bir işlev görmesi gerçekliği yatıyor. Mevcut ittifakın hâkim sınıfların çıkarlarını karşılamada yarattığı tıkanma TÜSİAD'ı tekrar sahneye taşımış gibi görünüyor.

Ekonomik krizin yükü bu aşamada işçi ve emekçiler üzerindeki baskının, sömürünün ve yoksulluğun derinleştirilmesi olarak kendisini gösteriyor. Önü alınamayan enflasyon alım gücünün alabildiğine düşmesine, peş peşe gelen zamlar biçiminde emekçilerin karşısına çıkıyor. Egemenler "geleceği inşa" hesapları yaparken geniş halk kitleleri yoksulluk ve açlıkla derin bir geleceksizliğe doğru sürükleniyor. Kitlelerin sisteme duydukları öfke şimdilik yüze çıkacak güçlü bir dalganın hazırlık sürecine benzese de ortaya çıktığı anda yıkıcı etkilerinin olacağını egemenler iyi bilmektedir. Bu durum

özgürlük ve demokratik haklarının kısıtlanması, sosyal haklarına yönelik saldırılar ve ağır bir devlet mekanizmasının baskısı ile engellenmeye çalışılmaktadır.

KİTLELERİN KURTULUŞ UMUDU SANDIĞA HAPSEDİLEMEZ!

Bu krizli durum sürerken uzunca bir dönemdir kitleler bir seçim atmosferinin içerisine çeşitli gündemler ve tartışmalarla bir biçimde dahil ediliyor. Başta AKP-MHP bloğu karşısında konumlanacak faşist Millet İttifakı'nın adayı kim olacak gündemleriyle başlayan bu tartışmalar geline aşamada klikler arası çatışmanın ve inisiyatif mücadelesinin önemli bir arenası haline geliyor. Başını CHP'nin çektiği faşist Millet İttifakı seçim hesapları üzerinde kitleler üzerindeki "popülist" söylemlerini artırırken diğer yandan da bu bloklar arasında ittifak arayışları ve hamleleri ise sürüyor. "Güçlendirilmiş parlamenter sistem" vurgusuyla öne çıkan bu ittifak kitleleri AKP-MHP faşist bloğuna karşı ehven-i şer bir tercihe zorluyor. Ezilen halk kitlelerinin derinden akan ama yüzeyde yıkıcı olarak patlamaya hazır öfkesi bu ittifakın "seçim vaatleri"

ile kuşa çevrilmek isteniyor. Hâkim sınıfların siyasal, ekonomik çok yönlü krizinin reçetesi olarak sunulan "güçlendirilmiş parlamenter sistem" bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Faşist Millet İttifakının parlamentodan umut devşiren bu tutumu kitlelerin derin sorunlarının çözümü olarak parlamentoyu işaret etmenin yanı sıra düzenle emekçilerin ilişkilerini pekiştirmeye ve düzene bağlamaya dönük de bir hedefi içeriyor. Bu ittifakın "Kürt sorununda HDP meşru taraftır" açıklaması da diğer bir yandan Kürt meselesinde Kürt halkının desteğini almaya dönük hamleleri arasındadır. Gerek HDP'den gerekse de Kürt ulusal mücadelesinin öznelerinden bu politikaya güçlü bir itiraz gelmemesi aksine Selahattin Demirtaş'ın seçimlerle ilgili "sol"a nasihatleri ve bu seçimleri "kaçırılmayacak fırsat" olarak değerlendirmesi garanti söz konusudur.

Verili durumda klikler arası hesaplaşmada ve seçim tartışmalarında devrimci tarzda siyasi müdahalenin ne olacağı sorusu öne çıkmaktadır. Bu sorun aynı zamanda kitlelerin bilincinin bulandırılmasına karşı da önemlidir. Reformist ve parlamentarist cephenin belirsiz ve "karnından konuşmak"tan öteye gitmeyen tutumları 3. Yol, ehven-i şerci bir görünüm verirken proleter devrimci tavır ve bu temelde yürütülecek bir mücadele hattı kitlelerin bugünkü çelişkilerinin ve derin öfkesinin sisteme yöneltilmesi bağlamında yakıcı bir ihtiyaçtır. Kitlelerin kurtuluş arayışını Yeni Demokratik Devrim mücadelesi ile buluşturmak bugünün önemli görevleri arasındadır. Kitlelerin devrimci eğilimlerini örgütlü mücadele ile buluşturmak maddi güce dönüştürmek adına olanaklı bir döneme giriyoruz. Önümüzdeki süreçler başta asgari ücret tartışmaları olmak üzere işçi ve emekçilerin yoksulluk, açlık ve sefaletle mahkûm eden bu düzeni güçlü sorgulayacağı bir dönem olacaktır. Bu süreçte kitlelere gerçek kurtuluşun seçim illüzyonu ile değil mücadele ve devrim ile sağlanabileceğinin propagandasının güçlü bir şekilde yapmak faşist kliklerin kitleler üzerindeki seçim aldatmacası hegemonyasını kırmak ve örgütlü mücadeleyi güçlendirmek adına önemlidir. Umut seçimlerde değil köhnemiş yağma, talan ve sefalet düzenini yıkacak Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm ile geleceği kuracak öncüdür.

Asgari Ücret (Sefalet Ücreti) Sahnesi Hazır!

AKP iktidarı her ne kadar “çalışanları enflasyona ezdirmediklerini, ezdirmeyeceklerini” söylemelerine ve “ekonomimiz şahlanıyor” nidalarıyla fütursuzca yalan söylemelerine karşın son 20 yılda; özellikle 2016 yılı sonrasında asgari ücretle çalışan işçiler çok derin bir yoksullaşma içindeler. Tek tip asgari ücret belirleme kriterlerinin ortaya çıkışına baktığımızda 89 yılı özel bir önem arz eder. 1980 sonrası emperyalistlerin yani uluslararası sermayenin “ihracata dayalı model”i ile iş gücünde yaşanan nispi artış ve neoliberal ekonomik politikaların (ki özellikle özelleştirme-taşeronlaşma saldırılarıyla) uygulanmasıyla üretim alanı da buna göre dizayn edilmiştir. Asgari ücretle çalışanların oranının günümüze kadar yıldan yıla artması, tüm işçilerin ücretlerine etkisi bakımından da düşünüldüğünde sermayenin ve devletin işleri ve keseyi çok sıkı tutması gerekiyor (!)

Türkiye’de asgari ücret anayasa, iş kanunu ve bu kanun gereği uygulama yönetmeliği çerçevesinde yasal altya-

çok işçiyi bulunduran en üst işçi kuruluşunun değişik işkolları için seçeceği beş temsilci ve bünyesinde en çok işvereni bulunduran işveren kuruluşunun değişik işkolları için seçeceği beş temsilciden oluşmaktadır (Asgari Ücret Yönetmeliği, 2004:md.8). Komisyon kararları kesin olmakla birlikte, kararlar Resmî Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmektedir. Objektif değerler baz alınarak yapılan bir “ücret belirleme”den ziyade sendikaların etkisinin hiç olmadığı, esasta patronlar ve devlet tarafından belirlenen hatta dayatılan adeta bir “sefalet ücreti” belirleme süreci vardır.

TÜİK Hanehalkı İşgücü Araştırması verilerine göre, 2003’te kayıtlı çalışanların sadece %10’u (742 bin kişi) asgari ücretliyken, 2017’de %23’ü (3,3 milyon kişi) asgari ücretli olarak çalışmaktadır. (Aslan, 2019:157). 2017 SGK verilerine göre, asgari ücret ve asgari ücretin yüzde 10’u civarında ücret alanların toplamı 7,4 milyondur. Bu sayıya asgari ücretin altında ücret alan 1,8 milyon işçi sayısını da eklediğimizde, asgari ücretin altında ve asgari ücrete çok yakın ücret alanların sayısı 9,2 milyona yükselmektedir. Asgari ücretin yüzde 15 fazlası ve altında ücret alanların sayısı ise 9,9 milyona yaklaşmaktadır. Günümüzde asgari ücret ve civarında ücret alanların sayısı hızlı bir şekilde artarken asgari ücret ile ortalama ücret arasındaki fark da azalmaktadır. Örneğin 2007’de ortalama ücret, asgari ücretin 2,1 katı iken 2018’de 1,5 katına gerilemiştir. Kadın işçilerde bu oran 1,24 ile daha da düşüktür. İşçiler içinde asgari ücret ve altında maaş

alanların oranı yüzde 60 civarındadır ve bu haliyle bazı Avrupa ülkelerinin yaklaşık 7 kat üstündedir.

Yarı-sömürge ekonomik yapısına paralel uluslararası sistemde ucuz iş gücü ülkesi olarak konumlanan Türkiye, AKP iktidarı tarafından özellikle son 20 yılda dünyanın en büyük “ucuz iş gücü cenneti” ülkelerinden biri haline gelmiştir. Gelir dağılımı adaletsizliğinde Avrupa’da Slovenya ve Çekya ile birlikte ilk 3 arasında yer almaktadır. Türkiye, işçi ve emekçilerin üretilen millî gelirden aldıkları payı bakımından gitgide azalan bir eğriyle yine Avrupa’da en düşük asgari ücret belirleyen son 3 ülkeden birisi.

2016 başında Türkiye’de brüt asgari ücretin karşılığı 518 euro’ydu. Bugün ise bu rakam 317 euroya kadar düştü. Geçen 20 yıllık süreçte asgari ücret sadece döviz karşısında değil altın ve enflasyona karşı da büyük ölçüde değer kaybetti. Türkiye’de brüt asgari ücret olan 3 bin 577 TL’den yaklaşık 1.019 TL kesinti yapılıyor. Bunlar içinde sigorta primi, işsizlik sigortası primi, gelir vergisi ve damga vergisi var. Bu kesintilerin ardından bekâr bir asgari ücretlinin eline net 2 bin 825 TL geçiyor. DİSK Araştırma Merkezi’nin (DİSK-AR) 2020 yılındaki verilerine göre yaptığı hesaplamada brüt asgari ücretten yapılan kesintilerle asgari ücretli, parasının yalnızca yüzde 66,6’sını harcayabiliyor. Bu hesaba göre 2020 yılında asgari ücretli bir işçi 365 günlük bir yılın 122 günü vergi ve kesintiler için çalışmış oldu. Türk-İş’in ekim ayı açlık ve yoksulluk sınırı araştırmasına göre ise 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 3.093 TL; yoksulluk sınırı ise 10.076 TL’dir. Bekâr bir işçinin yaşam maliyeti ise 3.772 TL olarak hesaplanmaktadır. 2001’de bir çeyrek altının satış fiyatı 10 lira 50 kuruştur. 2001 yılında net asgari ücretin aylık tutarı ile 9,74 altın alınabilirken 2021 ocak ayı itibarı ile net asgari ücretle sadece 3,92 altın alınabilmektedir. 2016 başında Türkiye’de brüt asgari ücretin karşılığı 518 euroydu. Bugün ise bu rakam 317 euroya kadar düştü. Daha birçok istatistiksel veri sunmak mümkün... Bu veriler yaşanan yoksulluğu-yoksunluğu, sömürüyü ve işçi sınıfının yaşamını cehenneme çevirmeye ant içmiş bir avuç asalak patronu ve onların faşist iktidarını anlamamıza yardımcı oluyor.

Türkiye’de asgari ücret; istihdam, enflasyon, ekonomik büyüme ve gelir dağılımını çok yönlü etkilemesinin yanında birçok eksiğiyle çözülemeyen bir problem haline gelmiştir. Türkiye’de çalışan asgari ücretli sayısının

artması, asgari ücretin ortalama ücret haline gelmesi, asgari ücret tespitinde ailenin dikkate alınmaması, asgari ücrete uygulanan yüksek vergi oranları ve kesintiler, asgari ücret artışlarının enflasyona endekslenmesi, bölgeler arasındaki farklılığın dikkate alınmaması, belirlenen asgari ücret seviyesinin düşük olması, asgari ücret tespitinde TÜİK’in asgari ücret önerilerinin dahi dikkate alınmaması ve asgari ücretin millî gelir artışının altında kalması, Türkiye’deki asgari ücretin başlıca sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sorunların çözümünü devletten, sermayeden ve de sarı-bürokratik sendikalardan beklemek beyhudedir. Sorunun kaynağı olanlar çözümde olmayacaktır.

Türk-İş Başkanının “45 yıldır asgari ücret belirleniyor, bu yıl 45 yıla bedel bir yıl olacak” açıklaması; TÜSİAD başkanının gelir dağılımı adaletsizliği ve asgari ücret açıklamaları sıkışan sistemin açıklamaları olarak okunmalıdır. Kesenin ağzını açacağını ifade eden AKP, 2022 yılı için yaklaşık 3.500 TL tartışmalarıyla şimdiden sürecin önünü almaya çalışmaktadır. Abartarak sundukları rakamlarla 1 yıllık enflasyon farkı ve alım gücündeki aşırı düşüşün çok gerisinde olduğunu unutturmak istemektedirler.

Görüldüğü gibi asgari ücret sorunu, ülkemizin işçi ve emekçilerinin; ülke nüfusunun yarısından fazlasının etkilediği bir gerçeklikte ele alınmayı şart koşmaktadır. Bu temelde de genel ve kararlı bir “talep politikası” oluşturulmak zorundadır. Bu kararlılığı ancak sınıf bilinçli işçiler ve sınıf sendikacılığı çizgisindeki sendikal örgütlülükler omuzlayabilirler. Ve süreç sadece asgari ücret konusunda değil işçi sınıfı ve halkın yaşamındaki birçok sorun için sınıfın öncülerinin rol amasını daha yakıcı bir ihtiyaç olarak ortaya çıkarmaktadır.

“Görüldüğü gibi asgari ücret sorunu, ülkemizin işçi ve emekçilerinin; ülke nüfusunun yarısından fazlasının etkilediği bir gerçeklikte ele alınmayı şart koşmaktadır. Bu temelde de genel ve kararlı bir “talep politikası” oluşturulmak zorundadır.”

pısı tamamlanmış bir niteliğe sahiptir. Asgari ücret, işçi ve patron temsilcileri ile devlet yetkililerinin oluşturduğu Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından ve ülkenin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik durum, ücretliler için geçinme endeksleri, fiilen ödenmekte olan ücretlerin genel durumu ve geçim şartları göz önünde bulundurularak en geç iki yılda bir belirlenmektedir. (Asgari Ücret Yönetmeliği, 2004:md.7). Asgari Ücret Tespit Komisyonu, 15 üyeden oluşmaktadır. Bu üyeler, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığında iki temsilci, TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu) temsilcisi, Hazine Müsteşarlığı temsilcisi, Kalkınma Bakanlığı temsilcisi, bünyesinde en

Asgari ücrette yüzde 25 zam yalanı: -187 TL'ye denk geliyor

HABER MERKEZİ- Çalışma Bakanlığı ve Türk İş yönetimi eliyle bu sene erken başlatılan asgari ücret tartışmaları, eriyen TL ve asgari ücret konusunda egemenlerin kaygı duyduğunu gösteriyor. Tartışmaların erken başlatılması, gerçeğin üstünün örtülmesi ve alginın yönetilmesi amacıyla yapılırken sözde 'yüksek zam' söylemleri de piyasaya sürüldü.

Ortaya sürülen "kulis" bilgilerine göre, enflasyon hedefine paralel asgari ücrette en az yüzde 25 oranında artış yapılacağı ve asgari ücretin 3 bin 500 ile 3 bin 700 TL civarında olacağı ileri sürülüyor.

Türk-İş ise artan enflasyon nedeniyle asgari ücretin şu anda 3 bin 772 TL olması gerektiğini savunuyor. Türk İş'in ileri sürdüğü ilk rakamın her zaman algı yönetimi olduğu ve zaten Bakanlık ile Türk İş arasında bir rakam belirlendiğini unutmaksızın ortaya atılan rakamları incelemekte fayda var.

"YÜZDE 25" SIFIRIN ALTINDA ZAM DEMEKTİR

Türkiye'de net asgari ücret bu yıl başında yüzde 2,56'lık artışla 2 bin 825 TL'ye çıkmıştı. Dolar kurunun yıl başındaki seviyesi ise 7,37 liraydı. Yani yıl başında asgari ücretlinin kazancı 383 dolara tekabül ediyordu. Doların 9,7'lerde seyrettiği bugünlerde asgari ücret de 290 dolara denk düşüyor.

Sene başında 2 bin 825 TL olan asgari ücrete iddia edildiği gibi yüzde 25 oranında zam yapıldığını varsayarsak 706 TL artışla 3 bin 531 rakamını elde ederiz. Yine sene başında 383 dolar

olan asgari ücreti, hiç zam olmaksızın döviz kuru üzerinden hesaplırsak asgari ücret 3 bin 718 TL'ye denk gelmektedir. Bu durumda yüzde 25 zam -187 TL'ye denk gelmekte yani eksi zam anlamını taşımaktadır.

TÜRK İŞ BÜROKRASİSİ,PATRONLARI VEDAT BİLGİN'İN İZİNDE

Bu durumda Türk İş'in önerdiği rakam da "sıfır zam" anlamına gelmektedir ve kuşkusuz Türk İş bürokrasisi bu önerinin de arkasında durmayarak yeni patronları olan Çalışma Bakanı Vedat Bilgin'in suyuna gidecektir. Türk-İş Başkanı Ergün Atalay "45 senedir asgari ücreti konuşuyoruz. Bu sene 45 seneye bedel bir sene. Onun için toplumu tebessüm ettirecek, bizim razı geleceğimiz bir tablo çıkarsa biz de altına imza atarız." dese de önerdiği rakam bile tam tersini gösteriyor. Bir yılda 893 TL eriyen asgari ücret karşısında Türk İş'in önerdiği zam da gerçek bir artışa tekabül etmiyor.

Ülkemizde "asgari ücret" genel ücret olarak uygulanmakta ve yine milyonlarca işçi asgari ücretin de altında çalıştırılmaktadır. Ülkemizde yoğun olan kayıt dışı çalıştırma, göçmen emeğinin ciddi bir düzeye çıkmasıyla daha da artmış oldu. Yine birçok bölgede asgari ücret üzerinden ücretler ödense de yatırılan paranın bir bölümünün geri patrona iade edildiği biliniyor. Bu koşullarda asgari ücret daha büyük bir köleliği getiriyor ve tüm işçiler üzerinde bir baskı mekanizması olarak kullanılıyor.

Uyar Madencilik işçileri kazandı, Tazminatları ödenecek

HABER MERKEZİ- Bağımsız Maden İş Sendikası,Uyar Madencilik'te çalışmış 952 madencinin tazminatlarının ödenmeye başlayacağını duyurdu. Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu'ndan gönderilen listede Uyar Madencilik'te çalışmış 952 kişinin ölüm veya iş kazasından kaynaklı tazminatlarının ve kıdem tazminatlarının yatırılacağı belirtildi. Listede ismi olmayan işçiler için de görüşmelerin sürdüğü ifade edildi. Ölen işçilerin aileleri de tazminatları alabilecek.

Bağımsız Maden İş Sendikası Mali Sekreteri Gökay Çakır, "Gönül isterdi ki bu açıklamayı Genel Başkanımız Tahir Çetin yapsaydı. Ali Faik arkadaşımız da burada olsaydı. Bu mücadeleyi sadece sendika değil, işçilerin birliği kazandı" dedi."Hakkını alamamış tek bir madenci kalmayana kadar mücadelemiz sürecektir".

Aralarında Ali Faik İnter'in de bulunduğu bazı işçilerin tazminatlarıyla alakalı sorunlar olduğunu ifade eden Çakır, "Bu sorunları çözmeden Ankara'dan dönmeyeceğiz" dedi. Yarın (11 Kasım) TKİ Genel Müdürlüğü'nde görüşmenin olduğu ifade edilen açıklamada şu ifadeler geçiyor:

"952 kişi içerisinde ismi açıklanmayan arkadaşlarımızın için mücadelemiz devam ediyor. Yarın Ankara TKİ Genel müdürlüğü ile görüşmemiz gerçekleşecek. Bütün eksikleri en açıklığıyla anlatacağız.Sorun çözülene kadar Soma'da hakkını alamamış tek bir madenci kalmayana kadar mücadelemiz devam edecek. Sarı sendika Türkiye Maden-İş gölge etmesin. Kendini lağvetsin.Bu yolda, bu uğurda kaybettiğimiz canlarımız, önderlerimiz, Tahir Çetin ve Ali Faik İnter ışıklar içinde uyusun."

Ataması yapılmayan öğretmen, inşaatta elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi

HABER MERKEZİ- Ataması yapılmayan on binlerce öğretmen farklı işlerde güvencesiz olarak çalışmak zorunda kalıyor. Son olarak, ataması yapılmayan 23 yaşındaki Be-

den Eğitimi Öğretmeni Fedai Altun, atanmadığı için çalıştığı inşaat işinde elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi.

Malatya'nın Yeşilyurt ilçesi Dilek Mahallesi'ndeki mezarlıkta bulunan trafosu boyarken elektrik akımına kapılarak hayatını kaybeden genç öğretmenin, Fedai Altun'un amcası Halit Altun, iş güvenliğinin sağlanmadığını, önlemler alınmadığı için hayatını kaybettiğini ifade etti. Yeğenin eldivensiz, çizmesiz çalıştırıldığını, elektriğin trafodan kesilmeden boyama yaptığını söyleyen Altun, yaşanan olayın takipçisi olacağını söyledi. 23 yaşındaki yeğenin 2 yıldır atama ile uğraştığını söyleyen Altun, "Torpili olanlar atandı, torpili olmadığı için atanamadı. Hep öğretmen olmak istiyordu, hayalimdi. Hep ben öğretmen olacağım, çocukları okutacağım, eğiteceğim diyordu" dedi.

Toplumsal Sentez ve Kültür Sanat

Sanat, varoluşundan günümüze kadar çeşitli roller üstlenerek toplumun gelişiminde önemli bir misyona sahiptir. Her dönem farklı bir işlevsellik kazandırılmaya çalışılarak ezen ve ezilenler cephesinde savaş aracı olmayı sürdürmüştür. Ezen ezilen çelişkisindeki keskinlik, sanat açısından da aynı antagonizmayı barındırır. Bu uzlaşmaz karşıtlık ilişkisindeki her çatışmada sanat açısından da keskin bir kırılma, namluya sürülmüş bir mermiye, pimi çekilmiş bir bombaya dönüşmek zorunludur.

Sınıf mücadelesi ya da siyaset tekdüze bir biçimden ibaret değildir. Burjuva ve proleter ideolojinin hayatın tüm noktalarında amansız savaşımı süreklidir. Bu durum çeşitli siyasal akımlar ya da argümanlarca örtülmeye çalışılsa da bu gerçekliğin bilgisi konumlanışımızı belirlemelidir.

PROLETER YA DA YENİ DEMOKRATİK KÜLTÜR

Yaşadığımız coğrafya azgın emperyalist sömürü girdabında, kapitalist ve feodal üretim ilişkilerinin iç içe geçtiği sosyal ve ekonomik bir yapıya sahiptir. Bu yapısal olgu bir toplumsal formasyon halini alarak kültürel ve sanatsal yapıla buluşmaktadır. Toplumun içerisinde yaşadığı ekonomik

koşullar onun tüm düşünsel sürecini belirler. Bizim gibi yarı feodal- yarı sömürge ülkelerde kültürel ve sanatsal süreçler burjuva ve feodal kültürün en gerici özellikleriyle biçimlendirilirler.

Bilindiği üzere devrimci cephede kültür ve sanat tartışmalarına ilişkin en belirgin yaklaşım 'proleter kültür' temelinden şekillenmektedir. Zira yukarıda bahsini ettiğimiz ve yeni bir toplumsal formasyona dönüşen kapitalist üretim ilişkileri ve feodal üretim ilişkilerinin iç içe geçmişi bu teorik ifadeyi toplumsal olgularla buluşturamamaktadır. Toplumsal gerçekliğe sirayet etmeyip, toplum-

sal somutluktan çıkmayan her teorik ve politik ifade devrim ve demokrasi mücadelesine katkı sunmaktan uzaktır. Nitekim yaşadığımız coğrafyadaki toplumsal, sosyal ve ekonomik koşullar üzerinden ifadesini bulabilecek içerik proletarya enternasyonalizmi

hiptir. Feodalizm ise, emperyalizmin amaç ve çıkarlarıyla birleşerek sömürü çarkının daha işlevli şekilde dönmesini sağlamaya odaklıdır. Bu iki olgu halkı tüm gerici unsurların içerisine çekerek hapsederler. Öyle ki, halkın direniş ve isyan kimliği silikleştirilmiş, toplumsal ve sınıfsal çelişkilerin parçası olmanın dışına çekilmiş, efendiler ve onların yerli uşaklarının boyundurukları güçlendirilmiştir. Yeni Demokratik Kültür ve bunun bir parçası olan sanat çalışmalarını bu nesnellığe hakim olmayı gerektirir. Toplumsal ve bireysel pratiklerin bütünü bu sürecin izdüşümüdür. Haliyle kültürel ve sanatsal çalışmalara bu dinamikler etkin eder, yönlendirir ve yer yer belirlerler.

Bu çalışmalara yön verecek, yöntem sunacak olan ise; proleter ideolojiyle donanmış bir kurmaydan başkası olamaz. Aksi farklı ideolojilerin gölgesini barındıran, esasta bir bütün halkın, emekçilerin çıkarlarına uzak kalkınmasına yol açar.

taşıyan ulusal bir kültür ifadesinde kendisini bulabilir. Anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-feodal bir ulusal kültür ve proletaryanın enternasyonal kurtuluş mücadelesi birleştirilerek bu anlayışın teorik, politik ve pratik karşılıkları yaratılmış olur; Yeni Demokratik Devrim...

Emperyalizm; köleleştiren, toplumun tarihsel, ilerici yanlarını törpüleyen yok ve inkar eden bir karaktere sa-

Temel sorunumuz proletaryanın kurtuluş bayrağını dalgalandırmaktır. Geri kalan içerikler ise bu bayrağı arşa yükseltmenin araçlardır. Haliyle bütün çalışmalar gibi kültür-sanat çalışmalarının teorik, politik ve ideolojik karakterini bu esasa dayandırmak zorundayız.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Hüseyin Peken (Pala) Bingöl'de ölümsüzlüğe uğurlandı

HABER MERKEZİ- İsviçre'de yaşamını yitiren Partizan emektarı Hüseyin Peken (Pala) Bingöl'de ölümsüzlüğe uğurlandı.

Uzun süredir boğuştuğu akciğer kanserine yenik düşen Hüseyin Peken, ailelerinin ve yoldaşlarının katıldığı törenle Bingöl'ün Adaklı ilçesine bağlı Demirolok köyünde ölümsüzlüğe uğurlandı.

İsviçre'de yapılan törenin ardından Bingöl'e getirilen Peken'in cenazesine çok sayıda kişi katıldı. Peken'in cenazesi toprağa verildikten sonra Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak

Aileleri (PŞTA) tarafından anma etkinliği düzenlendi. Peken şahsında tüm devrim ve komünizm mücadelesinde

ytirdiklerimiz anısına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Partizan adına yapılan konuşmada "Evet Pala yoldaş da erken ve zamansız ayrılanlardandır. Deneyim ve tecrübesi, zor zamanlarda asla geri durmayan yapısı, varlığıyla güven ve cesaret veren özellikleriyle boşluğu büyük olacaktır" denildi. Hüseyin Peken'in örnek mücadele yaşamına dair aktarımlarda bulunuldu.

PŞTA adına yapılan konuşmada da "Son nefesine kadar mücadele eden bir devrimciyi yitirdik. Bazı insanları anlatmaya kelimeler yetmez, onlar pratikleriyle kendilerini anlatmışlardır. Pala yoldaş da kendisini anlattı bize. Biz onun örnek mücadele yaşamından öğreneceğiz, 'iyi ki yaşad' diyoruz. İnancı inancımız, mücadelesi mücadelemizdir" denildi.

Konuşmaların ardından Peken'in en sevdiği marşlardan "Bize Ölüm Yok" hep birlikte söylendi ve Nazım Hikmet'in "Tanya" isimli şiiri okunarak etkinlik sonlandırıldı.

Tutsak Partizan Ünal Yiğit'in görüşü hakkı gasp ediliyor

Silivri 1 Nolu Kapalı Hapishane (yeni ismiyle Silivri Kapalı Hapishane) idaresi tutsak Partizan Ünal Yiğit'in görüşü hakkını gasp ediyor.

26 Mayıs'ta tutuklanarak Silivri 1 Nolu Kapalı Hapishane'ye götürülen Ünal Yiğit'e aylardır özel bir tecrit politikası uygulanıyor. Hapishanede kalan diğer tutsaklar için görüşü isminin idareye bildirilmesi yetiyorken Ünal Yiğit'in bildirdiği görüşçüleri "soruşturmaya" tabi tutuluyor. Ve 5 aydır görüşçüleri "dosyan var, soruşturman var" denilerek kabul edilmiyor.

Hapishane idaresi bu özel uygulamanın nedenini ise "emniyetten talimat" var diyerek açıklıyor. Tutuklandığı günden bu yana hapishane idaresi tarafından özel tecrit saldırılarına maruz kalan Ünal Yiğit, 15 gün tutulması gereken karantina hücrelerinden çıkarılmamış ve çok uzun süre karantina hücrelerinde tutulmuştu. Hücrelerine götürülmek için slogan atıp kapı döven Ünal Yiğit'e anında soruşturma açıldı ve 11 gün hücre cezası verildi.

Hapishane idaresinin tecrit politikaları bunlarla da sınırlı değil. Ünal Yiğit'e gönderilen paralar, kargolar ve mektuplar haftalar sonra veriliyor, gönderdiği mektuplar ise okuma komisyonu tarafından sansürleniyor.

Sakine Oğuz davasının duruşması yapıldı: Katil Medet Can Ataş adli dengesinin yerinde olmadığını iddia ediyor

2019 yılında Dersim'in Hozat ilçesinde katledilen ve cenazesine işkence yapılmış halde bulunan Sakine Oğuz'un katilinin yargılandığı davanın duruşması görüldü. Sakine Oğuz'u katleden Medet Can Ataş'ın tutukluluk haline devam kararı verilerek duruşma 24 Şubat'a ertelendi. Elazığ E Tipi Hapishanesi'nden SEGBİS ile bağlanan katil Ataş, adli dengesinin yerinde olmadığını iddia etti. Mahkeme de pandemiye gerekçe göstererek Adli Tıp Kurumu'na sevkini gerçekleştirip "adli dengesinin yerinde olduğu"na dair karar çıkarmıyor. Çıkmayan bu

Darp edilen hasta tutsak revire götürülmedi

Bünyan 1 Nolu T Tipi Kapalı Hapishanesi'nde çıplak arama maruz bırakılarak darp edilen tutuklu Şaban Kaygusuz'un, halen revire götürülmediği belirtildi.

Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nden "güvenlik" gerekçesiyle 19 Ekim'de Kayseri Bünyan 1 Nolu T Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sevk edilen, bir eli ve ayağı olmayan, yüzde 90 engelli raporlu Şaban Kaygusuz (24), ayakta sayım dayatmasına maruz kaldı. Sevk edildikten sonra ailesiyle yaptığı haftalık telefon görüşmesinde cezaevi girişinde çıplak arama işkencesine maruz kaldığını vurgulayan Kaygusuz, kabul etmediği için 5 gardiyanın üst başını yırtarak ve darp ederek çıplak arama yaptığını kaydetti.

Olay sonrası hazırlanan raporda şöyle denildi: "19.10.2021 tarihinde Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nden Bünyan 1 Nolu T Tipi Kapalı Hapishanesi'ne sürgün edildiğini, sürgün sırasında herhangi bir sorun ile karşılaşmadığını fakat hapishaneye kabulde kendisine çıplak arama dayatıldığını, çıplak aramayı kabul etmediğini, çıplak aramayı kabul etmemesi nedeniyle kendisinin darp edildiğini, yere atılarak kıyafetlerinin zorla çıkarıldığını, yere fırlatılması esnasında dizinden itibaren kesilen bacağının üzerine düştüğünü, bu nedenle bacağının yaralandığını, yarasının hala iyileşmediğini, ağrılarının devam ettiğini, kıyafetleri çıkarılırken işkence ve kötü muameleye devam edildiğini belirtmiştir.

karar nedeniyle dosyada bir ilerleme sağlanamıyor. Askerlik yaptığı karakoldan silah çıkararak Sakine Oğuz'u katleden Medet Can Ataş'ın silahı nasıl temin ettiği ve Oğuz'u neden katlettiğine dair sorular hâlâ cevaplanmamış değil.

Kırıklar Hapishanesi'nde Baskı ve İşkence Arttı

Tekirdağ ve Edirne hapishanelerinde uyguladığı işkencelerle meşhur (!) Haydar Ali Ak'ın, müdür olarak atandığı Kırıklar Hapishanesi'nde tutuklara yönelik baskıları arttırdığı belirtildi.

İzmir Buca Kırıklar 2 No'lu F Tipi'nde tutulan İbrahim Tikan, ailesiyle yaptığı telefon görüşmesinde hapishanede baskıların arttığını aktardı. İki ay önce hapishaneye atanan müdür Haydar Ali Ak'ın yönetime gelmesiyle baskıların her geçen gün daha da arttığını söyleyen Tikan, kamuoyunun yaşadıkları baskılara karşı ses olmasını istedi.

İki aydır Kırıklar Hapishanesi'nde müdürlük yapan işkenceciliği ile meşhur Haydar Ali Ak'ın Tekirdağ 1

yerde olmayacağını ve hepimizi farklı koşullara dağıtacağını söylüyordu. Bize karşı ciddi bir baskı var. Şu an koşullarımızı ayırıyor ama ilerde daha farklı yönelimleri de olabilir. Kamuoyunun yaşadıklarımıza ses olmasını istiyoruz. Baskıların son bulmasını istiyoruz. Baskıların son bulmaması halinde bizler de eylemleri artırıp direnişi büyüteceğiz."

UZAKLAŞTIRMA POLİTİKASI

İbrahim Tikan'ın ağabeyi Ercan Tikan da Türkiye'deki tüm hapishanelerde artan baskılara işaret ederek, "Kendi kanun ve yasalarını tanımıyorlar. Haydar Ali Ak, cezaevine geldiğinden beri resmen tutuklulara gün yüzü göstermiyor. Kardeşimin kaldığı cezaevindeki odaları değiştirip, her birini farklı odalara gönderiyor. 15 gün

önce kardeşimin bulunduğu odaya 25 gardiyanla baskın yapılarak, arkadaşlarıyla birlikte kaldığı A blokta C bloka götürdüler. Birbirinden uzaklaştırma

Nolu F Tipi ve Edirne F Tipi'nde de müdürlük yapmıştı.

BASKILARA KARŞI DİRENİŞ BÜYÜYECEK

İbrahim Tikan, geçen hafta ailesi ile yaptığı telefon görüşmesinde, baskıları anlatarak, hapishane müdürünün sürekli koşulları değiştirdiğini ve aynı koşullarda bulunan arkadaşlarını başka bloklara götürüldüğünü belirtti.

İbrahim Tikan, baskıları şöyle anlattı: "Kaldığımız koşullarda hepimizi dağıtmak istiyorlar. Önce bizim odamızı değiştirdiler, şimdi ise bütün arkadaşlarımızı dağıtmak istiyorlar. Yaklaşık 12 arkadaşımızı başka koşullara dağıttılar. Dağıtılan arkadaşlardan da kimsenin kimseden haberi yok. Biz de yine eylemlere başladık. Kapılara vuruyoruz, sloganlar atıyoruz. Hepimizi dağıtıp koşulları yeniden düzenlemek istiyorlar. Bu uygulamaları cezaevi müdürü yapıyor. Hastaneye giden arkadaşlarımızı hastane dönüşü tekrar koşullarına getirmiyorlar. Karantina adı altında başka bir yere götürüp sonrada koşullarındaki eşyalarını toplayıp oraya bırakıyorlar. Zaten hepimizin aynı

politikası yürütülüyor. Kardeşim, 12 arkadaşından şu an haber alamadıklarını her birini farklı oda ve hücrelere götürdüğünü söyledi. Aile olarak endişeliyiz. Yaşanacak herhangi bir sorunda Haydar Ali ak sorumludur. Haydar Ali Ak, 'Esat Oktay olduğunu ve Oktay dönemini başlattığını' tutuklulara söylüyor. Bir sistem oluşturmuş ve 2 ay içerisinde de zulüm yapıyor" diye belirtti.

'ZULMÜ KABUL ETMEYECEĞİZ'

Daha önce kardeşinin görüşüne gittiklerinde arama noktalarındaki giriş-çıkışlarda sorun yaşamadıklarını ifade eden Tikan, ancak yeni müdürle birlikte görüşe gittiklerinde zorlandıklarını dile getirdi. Tikan, ailelere keyfi uygulamaların yapıldığını aktardı. Tikan, şöyle devam etti: "Tutukluların kitaplarına el koymak, perdelerini sökmek, odalarını didik didik aramak resmen zulümdür. İllaki fiziki zulüm olmasına gerek yok. Zaten bunu yaptığında bu fiziki zulüm de üstüne çıkıyor. Tutuklular Haydar Ali Ak'ın yaptığı zulümlerin böyle devam etmesi durumunda eylemlerini sürdüreceklerini ve bu işin ölüm orucuna kadar gidebileceğini aktardı" diye konuştu.

T. Kürdistanı İlhak Altındadır ve Kürt Ulusunun Devlet Kurma Hakkı Vardır

İYİP Başkanı Meral Akşener'in Siirt'teki propaganda çalışmalarında Kurtalan'da Kürt bir esnafın "Dilimiz inkâr ediliyor, kimliğimiz inkâr ediliyor, Kürdistan inkâr ediliyor. Biz buna karşıyız. Şu an sizin bulunduğunuz yer Kürdistan'dır ama ne yazık ki Meclis'te bu Kürdistan inkâr ediliyor." sözleri temel bir tartışma ve aldatmacayı tekrar gündeme getirdi. Peşi sıra 'Kürdistan' diyen esnaf Cemil Taşkesen gözaltına alındı ve karşılaştığı 'Kürdistan' çıkışını bozuntuya vermek istemeyen İYİP, "Demokratik ortamda fikirlerini söylemiştir. Sanki şikayetçi olmuşuz gibi hemen gözaltına alınması senaryodur." açıklamasında bulundu. Danışıklı dövüşün bir gereği olarak İYİP "ılımlı" bir söylemi benimserken siyasi ortağı CHP'den; "ılımlı sosyal demokrat" liderinden "Kandil denen yuvayı yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler." çıkışı geldi. Görüldüğü gibi Kürt bir esnafın tek bir kelimesi ortalığı karıştırmaya, bütün ezberi bozmaya yetti. 'Kürdistan', 'demokratik ortam', 'senaryo', 'kandil' 'yerle yeksan' derken faşist düzenin ve düzen partilerinin dengesi bir anda bozuldu ve inkâr edilen gerçekler su yüzünde kendini tekrar gösterdi.

Kürt esnafın çıkışı bir bilincin, iradenin ve tepkinin ifadesiydi. Bu konuda da yalnız değildi. İlerleyen günlerde çeşitli röportajlar gerçekleştiren Mezopotamya Ajansı, Kürt halkından şu ifadeleri aktarıyordu:

"Hepimiz Meral Akşener'i, 90'lardan, faili meçhullerden tanıyoruz. Akşener'in Erdoğan ve Bahçeli'den hiçbir farkı yok. Seçim yaklaştıkça Kürtler üzerinden politik görüşlerini yansıtıyorlar. Bunun da onlara seçimi kazandıracığını zannediyorlar. 20 yıldır Erdoğan'ın yaptığı bu değil mi? Daha doğrusu 80 yıldır aynı politikayı uyguluyorlar."

"Mesut Yılmaz'ından tut, Erdoğan'a hepsi buraya geldiklerinde birden Kürtleşiyorlar, güzel görünmeye çalışıyorlar. Ama Ankara'ya gittikleri zaman yine aynı politikaya devam ediyorlar. Biz bunları gayet iyi tanıyoruz."

"Burası Kürdistan'dır, bunu söylemek suç değildir. Diyarbakır'da Siirt'te, Şırnak'ta doğunun her tarafı Kürdis-

tan'dır. Bu bir gerçektir. Bu baskılarla bizi bitirmeye çalışıyorlar ama biz onları bitireceğiz."

"Onlar bizim dilimiz ve kültürümüzle yaşamamızı istemiyor. 'Burası Kürtlerin yeridir' dememize izin vermiyorlar. Bu söylemlere rağmen diyoruz ki, burası Diyarbakır, Kürdistan'ın başkenti. Ve bizim yerimizdir, kimseye vermeyiz. Oy zamanı gelip 'evet burası sizin yeriniz, haklısınız' diyorlar, seçim bitince ise kim ölmüş, kim kalmış, umurlarında değil. Kürtlerin bu oyunlara gelmemesi gerekir, gözlerini açmalılar. Makarnaya, kömüre aldanmasınlar, kandırılmasınlar. Kimliğimize, dilimize, kültürümüze sahip çıkalım."

Kürtler nezdinde devletin ve faşist düzen partilerinin hedefleri ve söz konusu sahtekâr yaklaşımları berrak biçimde ortaya konabiliyor. Kürt siyasi temsilcilerin dahi çoğu kez dolambaçlı ve liberal bir dille ifade ettiği 'Kürdistan' ve 'Kürt ulusu' gerçeği özellikle halka, tabana inildikçe daha çıplak bir dille ve gerçek adıyla anılabiliyor. Bu anlamda Kürt esnafın 'Kürdistan' çıkışı, Kürt Ulusal Hareketi'nin (KUH) özellikle legal siyasi temsilcileri bakımından da bir mesaj ve anlam içeriyor. Söz konusu 'Kürdistan' çıkışı, birebir HDP ve temsilcileri tarafından burjuvazinin liberal diline ve Avrupa Birliği mükteşatlarına uydurulmaya çalışılan Kürt sorununun; "kollektif" bir "ulusal" sorun, bir "ilhak" ve "kendi kaderini tayin hakkı" sorunu olduğunu yeniden hatırlatmış oldu. Faşist düzeni sarsan ve sorgulatan yanı sıra bir yana KUH'un belli söylemlerini sorgulatan yanları da bulunuyordu.

HDP, demokratik kesimler ve seçimlerde Kürtleri küstürmek istemeyen düzen güçleri bakımından 'Kürdistan' tartışmasına, biri "fikir özgürlüğü" kapsamında "flu" diğeri Kürt ulusalcılığı bağlamında "destekleyici" açıklamalar yapıldı. Devamında ifade edilen 'Kürdistan' sözleri faşizme karşı ideolojik duruş bakımından önemliydi fakat meselenin "fikir özgürlüğü" söylemine hapsedilerek geçirilmesine de izin verilmemelidir. Daha da önemlisi; her dönem, özünde aynı amaç ve senaryolarla fakat değişen aktörlerle bir kez daha Kürt halkını kendine yedeklemek isteyen faşist düzen güçlerine kapılar açılmamalıdır. Bugün bir kez daha faşist düzen güçlerinin belli bir kesiminin iktidar olmasını sağlayacak bir süreç işletilmekte; Kürt halkı bu sürecin bir parçası kılınmak istemektedir. HDP'nin ittifaklı ya da ittifaksız CHP ile yürüttüğü seçim pazarlıkları böyle bir anlam ifade etmektedir. Bu durumda ne 'Kürdistan' çıkışına destek olmanın ne de Kürt halkının bilincine yapılan atfın bir anlamı kalmaktadır. Çünkü o çıkış ve bilinç, iktidardaki ya da muhalefetteki faşist düzen güçlerine aldanmamayı, yedeklenmemeyi; özgürlüğü ve hakları için savaşmayı esas almaktadır.

'Kürdistan' çıkışı ile başlayan tartışmalarla ilgili Yeni Özgür Politika yazarı Selahattin Erdem şöyle yazma gereği duyuyordu: "Birincisi, Kemal Kılıçdaroğlu'nun son dönemlerde 'Kürt sorununu mecliste çözeceğim' biçimindeki içi pek dolu olmayan sözlerinin bile aslında yalan ve boş söz olduğunu gösterdi. İkincisi ise, Kemal Kılıçdaroğlu'nun da aslında Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'den farklı

bir zihniyete sahip olmadığını dolayısıyla Kürtlere dönük verdiği sözde iyimser mesajların aslında yeni bir oyun anlamına geldiğini ortaya koydu. Yani 'tencere dibin kara, seninki benden kara' misali bir şey!" Bu tespitler doğrudur ve gerçeğin ifadesidir. Diğer yandan siyasi tutum ve pratik duruşun da bu gerçeğe uygun hale getirilmesi gerekir. Ne var ki bu konu çok sorundur. AKP'nin hükümet olduğu dönemlerde hemen hemen tüm süreçlerde fakat özellikle seçim süreçle-

rinde görüldüğü gibi Kürt sorununun "çözümü" adına ciddi kayıp ve tasfiyelere yol açan uzlaşmalara gidilebilme, anlaşmalar yapılabilme ve faşist düzen güçlerinin kimi kliklerine dolaylı destek olunabilmektedir. Bu anlamda bugün CHP ile yaşanan sürecin de bu gerçeklikten farkı yoktur ve CHP'ye ya da diğer faşist güçlere karşı sözden çok pratik duruş anlam kazanmaktadır.

Komünistler olarak bizler dört parça Kürdistan'ın her bir parçasındaki ilhaka özellikle vurgu yapar ve TC sınırları içerisindeki parçayı "Türkiye Kürdistanı" olarak tanımlarız. Kürt bir esnafın 'Kürdistan' çıkışı, tarihsel bir sorunu gerçek adıyla bir kez daha hatırlatmıştır. Ancak o 'Kürdistan'ın ilhak altında olduğu ve bu ilhaka bugün de sürdüren, her klik ve partiden Türk hâkim sınıflarına karşı izlenmesi gereken siyaset üzerinde yeterince durulmamaktadır. Bu nedenle aynı hataların tekrar etmesi riski bulunmaktadır. Ve bizce bu bilinen "riskleri" tekrar gündeme getiren şeyler temsil edilen ulusal-reformist çizgide gizlidir. Ki o çizgi teori ve ideolojide UKKTH'yi (ulusların kendi kaderini tayin hakkı) reddetmekte, ulusal talepleri kültürel haklarla sınırlamakta, statü sorununu AB normlarına uydurulmuş bir yerel yönetim özerkliğine indirgemekte ve silahlı mücadeleyi devrimci stratejiden koparıp sistem içi taleplerin bir aracına dönüştürmektedir. Doğal olarak Kürt ulusunun ve Kürt ulusal mücadelesinin 'Kürdistan' gerçeğini, sözde değil özgürlüğü ve hakları dahilinde onurlu bir biçimde dünyaya ilan edebilmesinin yolu devrimci çizginin geliştirilmesinden geçmektedir.

Aleni olanın yeniden ifade edilmesi: 'Türkiye Cumhuriyeti'nde işkence vardır'

CHP'nin siyasal çizgisine uygun, onun propagandasının yürütüldüğü Halk TV'de geçtiğimiz günlerde işkenceci Mehmet Eymür'ün katıldığı bir yayın yapıldı. Yayında Eymür'e "Devletin işkence yapan bir yapılanmaya sahip olması gerekir mi?", "Kızıldere'de Mahir Çayanların katledilmesi planlanmış mıydı?", "Nasıl pişmanlık duyuyorsunuz?" gibi sorular soruldu. Eymür, "Başka türlü konuşma imkanı yoksa işkence olabilir" sözleriyle soğukkanlılıkla işkenceyi savundu. Programın sonunda ise "Bir savcının soruşturma başlatmasından çekinmiyor musunuz?" sorusuna çekinmediğini, her zaman soruşturmaya açık olduğunu söyledi.

Yayından bir hafta sonra Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'ün "İşkenceler, faili meçhuller dönemi mevzu bahis olmaktan çıkmıştır" dedi. Bundan 4 yıl önce, eski Adalet Bakanı Bekir Bozdağ da "Türkiye'de işkence ve kötü muamele yoktur" diye bir açıklama yapmıştı. Yani bir Adalet Bakanı için bu açıklama ilk değildi. Elbette bu açıklamalardan anladığımız işkencenin olmadığı değildi, işkencenin Adalet Bakanları tarafından reddedildiği idi.

Bu tartışmaların ardından Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) işkencenin olduğu yönünde raporlar yayınladı. Söylenenin doğru olmadığı ispat edildi. Aleni olan bir kez daha söylenmiş oldu: Türkiye Cumhuriyeti'nde işkence vardır.

İnsan hakları dernekleri işkencenin devam etmesini devletin cezasızlık politikalarıyla ilişkilendiriyor. "Cezasızlık varsa işkence vardır" deniliyor. Yani bu "suçu" işleyenlerin "yargı" karşısına çıkartılması ve "yargının" da onları cezalandırması, işkenceyi önleyecektir. İşkence yapan bir kişi cezalandırılırsa diğeri bunu yapmayacaktır yani. Peki ama zaten kendi yasalarını reddederek işkenceyi uygulayan da devlet değil midir?

Faşizmin temel özelliklerinden bir tanesi, kendi koyduğu yasa ve kuralları tanımamasıdır. Örneğin, kabul ettiği "insan hakları evrensel bildirgesini" reddetmesidir. İşkencenin yasalara

“Yani bu “suçu” işleyenlerin “yargı” karşısına çıkarılması ve “yargının” da onları cezalandırması, işkenceyi önleyecektir. İşkence yapan bir kişi cezalandırılırsa diğeri bunu yapmayacaktır yani. Peki ama zaten kendi yasalarını reddederek işkenceyi uygulayan da devlet değil midir?”

göre suç olmasına rağmen uygulamasıdır. Bakanların açıklamalarında, Türkiye'de işkencenin olmadığını söylemesi bu açıdan anlamlıdır. İşkence yoktur, demokratik bir ülkede demokrasinin kuralları işlemektedir, yasa, yürütme ve yargı bağımsızdır.

TÜRKİYE'DE İŞKENCE UYGULAMALARI AKP İLE GELMEDİ, AKP İLE GİTMEYECEK

Türkiye Cumhuriyeti'nde yasama, yürütme ve yargının yanında bir de işkence bulunmaktadır (!) Eğer işkence varsa, -ki bu artık reddedilemez bir gerçekliktir- bunu Türkiye Cumhuri-

yeti'nin bir gerçekliği olarak görmek gerekir. Bu gerçekliğe uygun tutum geliştirilmelidir. Ülkenin faşizmle yönetildiği gerçekliği kendini yeniden ve yeniden gün yüzüne çıkarmaktadır.

Bugün işkenceden sorumlu tutulan AKP'nin 2000'lerin başında "Geçmişle yüzleşme", "İşkencecilerin, faili meçhullerin sanıklarının cezalandırılması" söylemiyle iktidar olduğu hatırlanmalı. Bugün işkence ve infazlar sadece AKP ile sınırlı olsaydı, 1921'de Mustafa Suphilerin katledilmesinden bugüne kadar gelen işkence ve infazları nasıl açıklayabilirdik. İşkenceyi AKP ile sınırlamanın yanında, AKP öncesinde dönem dönem olduğunu kabul edenler ise işkenceyi derin devlet ya da JİTEM gibi (hâlâ bazılarınca devletin denetiminde kurulmadığı id-

diği bilinir. Fakat devlet işkenceyi ve işkencecileri "resmî" olarak tanımaz. Bununla da yeni bir argüman üretilir: İşkenceyi derin devlet uygulamaktadır. Bu anlayışa göre "derin devlet", Türkiye Cumhuriyeti kurumlarının içerisine sızmıştır.

Türkiye'de işkence bazı dönemlerde yoğunlaşırken bazı dönemlerde azalmıştır. Genellikle siyasi iktidarın el değiştirmesinin ardından bir süre işkence uygulanmaz. Bu süre zarfında yeni siyasi iktidar demokratik gözükme amaçlar. Çünkü siyasi iktidarlara genellikle siyasal krizlerin ardından değişir. Bu değişimlerin ardından krizin de bittiği izlenimi yaratılır. Bugün yasaklanan işçi grevleri, sokak eylemleri, yapılan ev baskınları, gözaltılar, tutuklamalar bir siyasi krizin sonuçlarıdır. Birçok devrimci, demokrat ve yurtseverin son dönemde sıklıkla kaçırılması, işkence görmeleri, ajanlık dayatmaları, yıldırma politikaları da AKP'nin krizlerinin ifadesidir. AKP'nin saldırgan politikalarına paralel olarak işkence ve kötü muamele artarken CHP'nin "siyasi cinayetler" duyularını da bu gündemin parçası olmakta. AKP'nin saldırıları karşısında, demokrat kimliğine sarılan CHP, "geçmişle yüzleşme" sloganlarına hazırlığını da yapmakta denilebilir. Halk TV'nin yaptığı yayın, Eymür'ün soğukkanlı ifadeleri ve gazetecilerin hararetli (!) soruları, bilenin yani işkencenin yeniden aleni şekilde ifade edilmesi bunun da bir göstergesi. Kimsenin bilmediği bir şey değildir çünkü Türkiye'de işkence. Bilinir fakat bazı dönemlerde ifade edilir, bu da CHP için o dönemlerden bir tanesidir. İşkence suçları yargılsın, faili meçhul cinayetler aydınlatılsın denilecektir fakat faşist bir devlette bunların sadece göstermelik olacağı çoktan kanıtlandı.

Bütün bunlara karşın faşist devletin, hak, hukuk tanımaz saldırılarına karşı siyasal talepler etrafında örgütlenmek önümüzde durmaktadır. Ev baskınları, gözaltılar, insan kaçırma-lara karşı devrimci, örgütlü mücadele güçlendirilmelidir. İşkenceyi "devletin içerisindeki bir yapılanmanın" değil devletin kendisinin ezilen sınıfları sindirmenin amacıyla kullandığını görmek gerekir. Halkın siyasi iktidarı bu saldırıları sonlandıracak yegâne motivasyonumuz olmalıdır.

dia edilen) başka güçlerin uyguladığı yönünde bir ön kabule sahip. Örneğin '90'larda işkencenin devletin içerisindeki MİT'e bağlı "kontrterör", JİTEM isimli yapılanmalar tarafından yapıl-

Ayten Öztürk: İşkenceciler Dışarıda, Ben Ev Hapsindeyim

Orada işkencelerden sonra ayna verdiler. Tanınacak hâlde değildim, yüzüm şişmiş, saçlarım tel teldi. O gün ‘Ne yaparsanız yapın konuşmayacağım’ dememi istediler. Ben de artık normal konuşamıyordum ağır ağır ‘Ne yaparsanız yapın konuşmayacağım’ dedim. Çok sinirlendiler, beni tekrar askıya astılar.

Lübnan’da gözaltına alınan ve 13 Mart 2018’den 28 Ağustos 2018’e kadar Türkiye’de işkence gören Ayten Öztürk, 6 ay boyunca yaşadıklarını ve mahkeme sürecini gazetemize anlattı.

YENİ DEMOKRASİ: GÖZALTI VE İŞKENCE SÜRECİNİ ANLATILIR MİSİNİZ?

Ayten Öztürk: Ben Ayten Öztürk, uzun süredir yurtdışında yaşıyordum. Geçmişte çok kez gözaltına alındım. Son süreçle beraber yaklaşık 13,5 yıl tutsaklık yaşadım. Bu süre zarfında yargılandığım çok sayıda dosya vardı. Suriye ve Lübnan’da bulundum. Lübnan’dan başka bir ülkeye geçerken gözaltına alındım. 6 gün Lübnan’da gözaltında kaldım. 6 günün sonunda Türkiye elçiliğinden bir kişi benimle görüşmek istedi. Aynı günün akşamı Lübnanlı asker ya da polisler tarafından ellerim kelepçelenip başıma çuval geçirilerek havaalanına götürüldüm. Kör bir noktada başka birilerine teslim edilip uçağa bindirildim ve Türkiye’ye getirildim.

İşkence süreci böylelikle başlamış oldu. Uçaktan indirilip bir yere götürüldüm. O yere girer girmez saldırgan tavırlar başladı, Türkçe konuşuyorlardı. İlk olarak çırılçıplak soyup hücreye attılar ve başka giysiler getirip giymemi istediler. Kısa bir süre sonra sorgu süreci başladı. İlk zamanlar psikolojik işkence yapıyorlardı. Açlık grevi yapıyordum, hiçbir şey yemedim. Bu psikolojik işkence yaklaşık 3 ay sürdü. Her gün böyle beni alıp “bizi devlet görevlendirdi, seni tanıyoruz, elimizde senle ilgili bilgiler var” diyorlardı. Oradan çıkışın olmadığını istedikleri kadar beni orada tutabileceklerini, kendilerine sınırsız yetki verildiğini söylüyorlardı. Ben her seferinde konuşmayacağımı söylediğim için geri götürüyorlardı. Yaklaşık 25 gün boyunca ellerim arkadan kelepçeli ve gözlerim bağlı şekilde bir hücrede tutuldum. Ellerim arkadan kelepçeliyken oturmak ve uzanmak mümkün değildi. Bir süre sonra orada çok uzun süre orada kalacağımı anladım. Ve

buna göre kafamda bir program yaptım. Onlar bana yapacakları işkenceyi planlarken ben de günümü planlıyordum. Ne zaman ne düşüneceğimi, ne üreteceğimi, nereden güç alacağımı, bunları kafamda planladım. Bir süre sonra konuşmama kararlılığımı ikna oluyordular neredeyse. Ama çok hızlı zayıfladığım için zorla yemek yedirme işkencesine başladılar. “Tamam konuşma ama yemek ye” diyorlardı. İlk elektrik verdikleri anda o zaman oldu. Beni bir işkence odasında duvardaki halkalara kelepçeleyip bir yandan elektrik verip bir yandan kafamı kaldırıp ağzıma sıvı şeyler, şekerli su gibi şeyler dökmeye çalıştılar. Bu işkence uzun bir süre devam etti. Bu şekilde işkenceyle beni beslemeye çalıştılar. Bir süre sonra serumla zorla müdahaleye başladılar. Serum vermek için beni revir gibi bir yere götürüyorlardı. Beni elastik bir şeyle yatağa bağlayıp serum veriyorlardı. İlk kez o zaman gözlerimi açtılar. Gözlerim açılmadı tabi, göz kapaklarım birbirine yapışmıştı. Açılması için bir şeyler damlattılar gözlerime. Işıktan gözlerim yandı. Öyle birkaç dakikalık bir açma oldu sonra içeri götürürken tekrardan kapattılar. Hücremde de bir ara gözlerimi açtılar, hücreyi görme imkânım oldu. 2-3 adımlık bir hücre, tamamen gri renkli ve halıfleks kaplı, zemini sert süngerli. Kamera vardı hücrede, 24 saat beni izliyorlardı, kapının üstünde bir karışık boşluk vardı oradan da ışık sızıyordu içeri. Tüm zamanım bu 2-3 adımlık hücrede geçiyordu. Çok hareket etmiyordum, orada açlıktan ya da işkenceden ölümü göze almıştım. Onlar ise ‘Alış buraya artık, başka alternatifin yok’ diyorlardı. Bu sefer iş birliği dayatmalarına da başladılar. Sırf bu dayatmayı yapmak için her gün kapı açıldığında bir seans kaba dayak yapıyorlardı. Nöbetçiler değişiyordu ama sanki bu zevk veriyormuş gibi yapıyordu.

Orada işkence gören başka insanlar da vardı. Lavaboya gidiş saatlerimiz oluyordu. Günde 2 ya da 3 kez götürülüyorduk. O sırada özellikle

bana bunu yapıyorlardı. Ben hiçbir şeyi kabul etmiyordum. Diğerlerinin seslerini duyuyordum, hepsi erkekti. İlk zamanlar bana psikolojik işkence yaptıkları sırada onlara yapılan işkencelerin sesini duyuyordum. Bazıları ağlıyordu, bazıları ‘tamam anlatacağım’ diyordu. Birkaç gün sonra işkenceciler ‘sen bize yalan söyledin, daha fazla anlat’ diyordu, bunları duyuyordum. Birisinin bacağını kırmışlardı, alçıya almışlardı. Zaten bana da ‘Bir yerin kırılrsa biz tekrar tedavi ederiz, gerekirse organ nakli yaparız. Tedavi eder ayağa kaldırır tekrar işkence yaparız.’ diyorlardı. Lavabonun ortamını da su işkencesi sırasında gördüm. Aslında fiziki işkenceler son zamanlara doğru oldu. Artık hiçbir şekilde orada konuşmayacağıma ikna olduktan sonra, beni sürekli sorgulayan bir sorgucu ‘Ben aradan çekileceğim, seni bunlara teslim edeceğim’ diyordu. Daha sonra beni tuvalete götürüp getirenler işkenceye başladılar. Artık diyalog sadece ‘Düşündün mü konuşacak mısın’ ben de ‘hayır konuşmayacağım’ diyordum hemen işkencehaneye götürüyorlardı. Beni hemen askıya asıyorlardı, elektrik veriyorlardı. Parmaklarıma elektrik bağlıyorlardı, ‘konuşacak mısın’ diyorlardı ben ‘konuşmayacağım’ dedikçe elektrik veriyorlardı. Bu devam ettikçe bir süre sonra ben bayılıyordum. Bayıldıktan sonra yerde işkenceye, tacize devam ediyorlardı. Çok ahlaksızca işkenceleri oldu.

‘HER ŞEYİ İŞKENCEYE DÖNÜŞTÜRÜYORLARDI’

Tam ‘bitti’ düşüncesi yaratıp su işkencesine götürüyorlardı. Lavaboya götürüyorlardı, çuvalı kafama geçirip su dolduruyorlardı. O ara gözlerimi açtılar mecburen ve kapı açıldı ilk defa birinin yüzünü gördüm. Hatta mahkeme savunmalarım da var. Diğerleri hep maskeliydi. Daha çok erkeklere göre düzenlenmiş bir işkence merkeziydi. Zaten kendileri de ‘burası sana göre, kadınlara göre değil’ diyorlardı. Gerçekten de hiç kadın yoktu orda. Sadece bir kere ben revirdeyken bir kadın sesi duydum. Bir erkeğe ‘ko-

misyon gelecek şunları şunları yapın’ diye talimat veriyordu. Onun bu konuşmasından ve hücrenin üstünden gelen seslerden oranın bir devlet daireesi olduğunu düşündüm. Çünkü çok düzenliydi. Geliş-gidişler düzenliydi, belli bir saatte başlayıp belli bir saatte bitiyordu. Mesela hafta sonları yoktu o sesler. Mesela sabah başlıyordu yukarıdaki sesler akşam da bitiyordu, mesai saati gibi. Bu şekilde kesintisiz işkence askı, falaka, elektrik, taciz, copla taciz, tecavüz girişimi, tırnakların altına sivri bir şey batırma, kaba dayak, suda boğmaya çalışma, pensayla parmaklarımı sıkıştırma, tabutluk şeklinde devam ediyordu.

Mesela tabutluk vardı, diklemesine içine sokuyorlardı. Hiçbir şekilde oturmak mümkün değildi. Bayılısanız da oturamıyorsun, çömelemiyorsun, tabut gibiydi. Tamamen tanınmaz hâlde gelmişim, her yerim mosmor ve şişti. Bir etkisi olacak, geri adım atar diye her türlü şeyi işkenceye çeviriyorlardı. Bana ‘bir şey istiyor musun’ diyorlardı, bir şey istememi bekliyorlardı ama ben bir şey istemiyordum. Zaten kendi kendime kararlar almıştım. Bir şey istemeyeceğim, bir şey konuşmayacağım. Sadece ‘yoruldum de’ diyorlardı. Asla demiyordum çünkü ‘yoruldum’ dediğim an daha fazla işkence yapacaklardı. Yaptığım, söylediğim her şeye kullanmaya çalışıyorlardı. Ben de hiçbir şey konuşmuyordum. Özellikle işkence sonrası aşırı derecede susama durumu oluyordu. O sırada içmemeye çalışıyordum, öleceksem o an öleyim diyordum. Bu sefer suyu da zorla işkenceyle içiriyorlardı. Askıya aldıkları yerde, duman, is vardı. Ben böyle bakarken ‘seni de yakalım mı’ dediler. Beni yakmadılar ama uzayan tırnaklarımı yaktılar. Tırnağım uzun bir süre çürük kaldı, iltihaplandı.

Orada işkencelerden sonra ayna verdiler. Tanınacak hâlde değildim, yüzüm şişmiş, saçlarım tel teldi. O gün ‘Ne yaparsanız yapın konuşmayacağım’ dememi istediler. Ben de artık normal konuşamıyordum ağır ağır

'Ne yaparsanız yapın konuşmayacağım' dedim. Çok sinirlendiler, beni tekrar askıya astılar. Ben artık işkencelere tepki vermiyordum. Öyle bir çaput gibi sürükleyip hücreye attılar. O gün 'su istiyor musun' dediler ben yine 'istemiyorum' dedim. 'Geber o zaman' dediler.

Son 20 gün tedavi süreci başladı. Revire götürüp yaralarımı merhem sürüyorlardı. Belli bir aşamadan sonra beni birilerinin önüne çıkarıp yaralarımı gösteriyorlardı. Seslerinden ve gözlerinden yaşlı, 'tecrübeli' işkenciler oldukları anlaşılıyordu. 'Biraz daha tedavi edin' diyorlardı. Bir gün sonra beni yine işkence odasına çıkardılar. Orada yine her an işkence olacakmış hissi yarattılar. Ellerim kelepçeli gözlerim bağlı uzun süre beklettiler. Ben iyileştim ve her an işkence başlayacak hissi yaratıldı. O gün 'seni adalete teslim edeceğiz' dediler. O gün ilk defa elbisemi verdiler, giydim ve çıktık.

6 ay sonra beni karanlık bir dağ başında bıraktılar. O an birileri geldi ve 'Ankara Siyasi Şube'den geliyoruz hakkında ihbar var' denilerek gözaltına alındım.

YD: NEREDEN GÜÇ ALDINIZ, DİRENİŞİNİZİ OLUŞTURAN ŞEYLER NELER?

Ayten Öztürk: Şehitlerimizi hayal ediyordum, okuduğum kitapları düşünüyordum. Benim abim, ablam ve yengem de şehit. Onlarla sohbet eder gibi yanımda konumlandırıyordum, böyle bir ortam oluşturmuşum kafamda. Abim defalarca kez işkenceden geçmiş birisi, Ahmet Öztürk. O, bu işkenceleri yaşadığında ben küçüktüm, bedenindeki o izleri

görüydük. Kendisi her zaman işkenceden coşkulu ve moralli çıkıyordu. Ben bunu çok düşündüm, o, bunca acıya dayandıysa, katlandıysa ben de direnirim diye düşündüm. Ben daha önce de işkenceden geçtim ama hiç elektrik işkencesine maruz kalmamıştım, abim görmüştü ama. Onu düşünüyordum, mesela her işkence türü için birisini düşünüyordum. Kendini yakan, feda eden devrimciler olmuştu hapishanelerde, onları düşünüyordum. Daha önce tecavüze uğrayan arkadaşlarımız da vardı, şunu düşünüyordum namus beyindedir, iki bacak arasında değil. Ben halkıma, yoldaşlarıma ihanet edersem namussuzluk o zaman olur. Bunlardan güç alıyordum.

'İŞKENCELERDEN ZAFERLE ÇIKTIM'

Düşüneceğim ve düşünmeyeceğim konuları ikiye ayırmıştım. Duygusalılık ya da çok fazla özlemek, bunları yasaklamıştım kendime. Direnme ruhu veren, coşkulu marşları kafamdan söylüyordum. Mesela Tanya'yı düşünmüştüm. Bugüne kadar güç aldığımız bir kahraman. Tanya ile ilgili izlediğim bir film vardı onu düşünüyordum. Onlar bana orada yaşayacağım işkenceleri, ahlaksızlıkları düşündürmeye çalışıyorlardı. Bense belli saatlere bölerek kendi düşünmek istediklerimi düşünüyordum. Orda bilincimi kaybetme ihtimalim çok yüksekti. Resmen insanlıktan çıkarmaya çalıştıkları bir ortamdı. Böyle bir ortamda üretimin önemli olduğunu biliyordum. Beynimi diri tutmak için kelime oyunu yapıyordum, hesap yapıyordum, felsefi konuları gözden geçiriyordum. Kafamda çizimler yapıyordum, şehitlerimizin yüzlerini çiziyordum kafamda ama bunları prog-

ramlı yapıyordum. Günün sonunda ne yaptığımız gözden geçiriyordum, mektup bile yazıyordum kafamdan. O kapanışı yaptıktan sonra belirlediğim sloganları atıp yatıyordum, sabah yine aynı bu şekilde devam ediyordum. Bedenim tanınmayacak haldeydi ama işkencelerden zaferle çıktım.

Ankara Emniyeti'nde 3 gün kadar gözetiminde kaldım. Sağlık kontrolüne götürüldüğümde polisler vücudumdaki işkence izlerini yazmamaları için doktorlarla görüşüyordu, eski izler diye yazılıyordu raporlara. Emniyet'te işkence görmediğime dair rapor tutturuyorlardı. Tutuklandıktan sonra gardiyanlar beni hapishaneye almadı. Polisler tarafından hastaneye götürülüp rapor yazılmasını istediler. Hastaneye götürüldüm tekrar, kısmen de olsa bir rapor aldım aslında. Hapishane doktoru bedenimdeki izleri tek tek rapor etti ve bir tedavi süreci başladı. Yaklaşık 1 yıldan fazla sürdü, hapishane koşullarında ağır aksak tabi. Tedavinin engellenmesi yanı sıra bu da bir işkenceydi.

YD: MAHKEME SÜRECİNDE NELER YAŞADINIZ?

Ayten Öztürk: Mahkeme süreci de bu işkencelerin devamıydı. Beni gözaltına alan polisler 'ihbar nedeniyle' gözaltına aldıklarını söylemişti. Buna dair somut hiçbir şey yok. Ben kayıpken bana sahip çıkanların eylemleri var ama 6 ay nerede olduğuma dair hiçbir şey yok. Ankara'da bir arazide bulunmuşum, orada ne yaptığıma dair hiçbir soru yok. Sadece beni sahiplenelerin eylemleri ve yurt dışında faaliyet yürüttüğüme dair sorular vardı. Somut hiçbir şey yok aslında. Ben işkenceyi anlatıyorum polis 'bi-

zim konumuz değil' diyor. 6 ay işkence gördükten sonra tutuklandım ama somut tek delil yok. Psikolojisi bozuk bir itirafçının ifadesi nedeniyle beni eklemişler dosyaya.

Ankara ve İstanbul'dan açılmış iki dosyam vardı. Ankara dosyası İstanbul dosyasının aynısı olduğu için iptal edildi. Aslında buradaki amaç işkenceyi kapatmaktı, üstünü örtmekti. İstanbul'dan da örgüt üyeliğinden açılan bir davam vardı. Bu dosyadaki ana şey de, mahallede bir sapığın linç edilmesi söz konusu, bu olayda dosyaya göre psikolojik rahatsızlığı olan bu itirafçı kenarda durup izleyen bir kadından bahsediyor ama isim vermiyor. Sonrasında ise polis 'bu Ayten'dir' deyip ismimi söyletiyor. Olayla hiç alakam yok orda bile değilim. Kamera kayıtları istedik mahkemeden, bakmadılar kamera kayıtlarına. Ona rağmen ömrüme bir ceza biçildi. Sadece işkencenin üstü örtülsün, yaralarım iyileşsin diye 3,5 yıl tutsak kaldım. Ev hapsiyle tahliye edildim fakat hakkımda 2 ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası var.

Ev hapsi işkencenin devamı, özgürlüğümün kısıtlanması. Markete bile gidemiyorum. Sadece hastaneye gitmek için çıkabiliyorum. Onun için de önce denetimli serbestliği arıyorum, avukatlarım dilekçe hazırlıyor. İki yerden hem mahkemeden hem denetimli serbestlikten izin alıyorum. Ayrıca doktordan da rapor alıp denetimli serbestlik bürosuna göndermem gerekiyor. Bir buçuk ayda en az 70 kez hastane izni aldım. Ben ev hapsindeyken de gözaltına alınan başka insanlarla benle ilgili sorular soruluyor, yani bir komplo hazırlığı söz konusu. Her anlamda, 'seni hapse ya da işkencehanede kontrol ediyorsak burada da edeceğiz' mesajı vermeye çalışıyorlar.

İlk defa böyle bir karara tanık oldum. Aslında davamda yargılanmamı gerektirecek en ufak bir şey yok. Bu davada beraat etmem gerekiyor. Mahkeme çelişkiye düşecek hiç ceza vermeseler niye 3,5 yıl tuttunuz o zaman. Tamamen işkence konuşulmasının istendiği için tam olarak beraat de ettirmiyorlar cezayı da veremiyorlar.

İşkencecinin kendisi, Mehmet Eymür, itiraf ediyor, Adalet Bakanı 'ülkemin gündeminde işkence yok' diyor. Ben 3,5 yıldır anlatıyorum, dünyanın öteki ucundakiler duydu, Adalet Bakanı duymadı. İşkencecilerin itirafı ortadayken, işkenceciler dışardayken ben ev hapsindeyim.

"Komünistler, Kitleleri, Faşizmin Değişik Ton PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE

Türk hakim sınıfları arasındaki çelişkinin derinleşmesi mevcut durumda iç politikanın ana gündemi haline gelmiştir. AKP/RTE, emperyalistlerin ve komprador kapitalistlerin ihtiyaçlarına yanıt veremiyor, toplumun tüm üyelerini egemenlerin çıkarı etrafında toplanmaya ikna etme kabiliyeti önemli oranda zayıflamış durumda. Geniş halk kitlelerinde oluşan güvensizlik ve tepki artık mevcut biçimde yönetilmek istememe düşüncesiyle birleşmiş durumda. Bu nedenler emperyalistleri ve komprador burjuvaziyi alternatif arayışına mecbur bırakmaktadır. Bugün AKP'ye alternatif olarak CHP ve İyi Parti'nin başını çektiği Millet İttifakı geniş kitlelere pazarlanarak partlatılıyor.

Bu çatışmanın yoğunlaştığı, 1 doların 10 TL olduğu günlerde RTE "ekonominin kitabını yazıyoruz" açıklamasında bulunmuş, ekonomik refah programının ısrarla uygulanacağını belirtmiştir. Artan işsizlik, yoksulluk, açlık tablosu ile yazılan "ekonominin kitabının" artık son sayfalarına gelinmiş durumda. Emperyalist-kapitalist sistemin mevcut krizini derinleştiren pandeminin harladığı krizin tüm yükü dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de işçi-emekçilerin omuzlarına yüklenmiştir. Ancak mevcut yükün ağırlığı artık yükü taşınamaz duruma getirmiştir.

Yaşanan krizin büyüklüğü ve niteliği başka bir dizi krizleri de tetikler

durumdadır ve mevcut tabloda ekonomik krizle sınırlı kalmayan, bunun tetiklediği başka krizlerin yaşandığı ve sistem açısından gün geçtikçe ağırlaşan bir tablo söz konusudur. Bu tablodan çıkış olarak gündeme gelen erken seçim tartışmaları, oluşturulan ittifaklar, seçim hazırlıkları tıkanan sisteme nefes aldırma, kitlelerin artık mevcut sisteme kalmayan güvenlerini tazeleme, soluklanma durağı olarak sürekli gündemde tutulmakta. Artık yönetilemez duruma gelen iktidarın attığı adımlar durumu sürdürülebilir bir noktaya çekemediği gibi, vaat edilen, atılmak istenen adımların da hiçbir güvenilirliği kalmamıştır. 20 yıllık AKP iktidarı ciddi bir yıpranma, mevcut düzeni koruma ve sürdürme kabiliyetini kaybetmiş durumdadır. "Hasta adam" tartışmaları, kitlelerin ciddi düzeyde gerileyen güvenlerinin bir yansımasıdır.

Yönetme kabiliyetini ciddi oranda kaybetmiş olan sistemin, "yeni" bir isimle vitrin değişikliğine gitme hedefi yine bir süredir gündemde. Klikler arası dalaşın gerilimi, CHP çatısı altında toplanan "muhalafetin" çapını genişletme gayreti ve söylemlerindeki "sertlik" emperyalistlerin de desteğiyle "yeni" vitrinin hazırlanma adımları olarak görmek gerekir.

IMF'nin Türkiye 2026 yılına kadar ki öngörülerini kapsayan raporda şu ifadeler yer alıyor: "Enflasyon he-

deflemesi ya tam uygulanır veya yoktur. Piyasalar aynı kısır döngüye defalarca tanık olmuştur. Güvenilirliğin geri gelmesi için bir tür rejim değişikliği veya yönetimin (örneğin IMF gözetimine) devredilmesi gerekebilir." Kasım ayında açıklanan raporda işaret edilen "rejim değişikliği" mevcut iktidarla önümüzdeki sürecin yürütülemediğinin beyanıdır. Yine yakın tarihte TÜSİAD'ın benzer açıklama ve raporları yayınlanmış ve "rejim değişikliği" talebi sermaye açısından da yüksek sesle dile getirilmeye başlanmıştır. Yapılan anketlerden çıkan sonuçlar ki güvenilirliği tartışılır olmasına rağmen AKP'ye olan desteğin ciddi oranda eridiğini göstermektedir.

Ekonomik ve siyasal atmosferin güvensizlik ve "yeni" arayışla ilerlediği bu dönemde sistemin kendi iç çatışmalarına nasıl müdahale edileceğini ifşa eden yazılar kaleme alınmaktadır. Sahibinin sesi İbrahim Karagül ve Mehmet Barlas'ın kaleme aldığı yazılar mevcut iç çatışmanın ve atılacak adımların ifşası niteliğindedir. Karagül, 26 Ekim günü yazdığı yazısında, muhalafetin 2023 seçiminden önce darbe yapmaya hazırlandığını, "Türkiye'nin direnç merkezleri uyanmalı. Bu olağanüstü hazırlığa, olağanüstü cevaplar üretilmeli" cümleleriyle iktidarın, muhalafetin darbe hazırlığına karşı kendi darbesini yapması gerektiğini öne sürüyordu. Barlas ise, "Bunlar, topluma hem kötümserlik saçıyor hem de Türkiye'nin moralini bozuyor" gerekçesiyle, "CHP'nin kapatılmasını, muhalafet milletvekillerinin de yurt dışına sürgün edilmesini" dillendiriyor.

Bu yazıların ardından reformist ve liberallerin öncelikli tartışma gündemi seçim güvenliğinin sağlan-

ması, AKP'nin olası bu tarz müdahalelerine karşı direnç odaklarının oluşturulması gerekliliğini tartışmaya başlamıştır. Klikler arası dalaşta saflaşma gerekliyse mevcut muhalafeti koruyacak dinamikleri harekete geçirmenin telaşına düşülmüştür. CHP çatısı altında "Demokratik Cumhuriyet'in temellerini" koruma görevi hemen tayin edilmiş, hiçbir şekilde kitlelerin çıkarlarını temsil etmeyen bu çatışma da saf tutulma çağrısı yenilenmiştir. Çatışmanın dozu ve şiddeti arttıkça bu çağrılar daha yüksek sesle ve daha fazla dile getirilecektir.

Diğer yandan CHP tüm kesimlerin desteğini almanın, kitlelerin mevcut hoşnutsuzluğunu kendi potasında örgütleme ve toplama çabasına devam ediyor. Muhalefet bloğunun temel açmazlarından biri Kürt seçmeni ve özelde de Kürt sorunudur. "HDP'nin PKK ile ilişkisi" muhalafetin kırmızı çizgisi aşılamadığı durumda gerçek politik karakterde söylemlerle dışarı yansımaktadır. K. Kılıçdaroğlu'nun Yozgat gezisinde: "Terörle mücadeleyi bunların yaptığı gibi yapmayacağız. Söz veriyorum; o Kandil denen yuvayı yerle yeksan etmezsem Kılıçdaroğlu demesinler. Mücadele yürek işidir. Mücadele bilek işidir" ifadeleri "Kürt sorununa" çözüm politikalarını ifade etmektedir. CHP ve İYİP'in birleşebileceği zemin bir kez daha Kılıçdaroğlu tarafından teyit edilmiş oluyor. Bu açıklamanın öncesinde meclise getirilen Irak ve Suriye tezkeresine verilen hayır oyunun da klikler arası mücadelede bir meydan okumanın ötesinde bir anlam ifade etmediğini de bir kez daha göstermiştir.

REFORMİSTLER VE BURJUVA LİBERALLERİN SANDIK SAVUNUCULUĞU

Sistemin tıkanan, mevcut durumu sürdürme enerjisi tükenen, kitlelerin artık bu biçimde yönetilmeme talepleri reformistlerin ve sol maske takan birçok kesim tarafından seçim ve sandık adresiyle boşaltılmaya çalışılmakta. "Tek adam rejimine" karşı "parlamentar demokrasinin" tesisinin sağlanması

ları Arasında Seçim Yapmaya Zorlamazlar."

HALK SAVAŞINI YÜKSELTİRLER!

propagandası, halkın açlığına, yoksulluğuna neden olan AKP'nin bu seçimlerde yıkılacak olmasına artık kesin gözle bakılmakta (!) Kitlelere de seçim ve sandık güvenliği başta olmak üzere, sistemin kendini seçim yoluyla yenilemesi sürecinde aktif rol alması çağrısı yapılmaktadır.

Mevcut iktidarın meşruiyetinin ciddi düzeyde yıprandığı bunu tazelenmenin en önemli yolunun seçimleri kazanmak olduğunu bilmektedir. Ancak kaybolan güven bunu başarmanın sanıldığı aksine kolay olmadığı ve en nihayetinde geçmiş dönem pratikleri hatırladığında sistemin bu konuda hiç de korkak davranmadığıdır. 7 Haziran seçimleri ve sonrasında yapılan müdahaleler unutulmamalıdır. Tırmandırılan saldırılarla kitlelere seçimin kazanılmadığı durumda nelerin yaşanacağını güçlü sinyalleri verilmiştir. Bu durumun tekrar yaşanmasının önünde bir engel yoktur. Ancak bu saldırı dalgasının kitlelerde yaratacağı karşılık dünle aynı olmayacaktır. Kitlelerin birikmiş öfkesi, mevcut sisteme duydukları tepki bu saldırı karşısında bir patlamaya neden olabileceği ihtimalinin hiç de zayıf bir ihtimal olmadığıdır.

Reformizmin kitlelerin biriken öfkesini sistem içine çekme çabaları dün olduğu gibi bugün de devam ediyor. Sistemin sınırlarını zorlayacak, sınırların dışına çıkacak bir kitle hareketinin korkularını yaşamaktalar. Bu nedenle kitlelere yapılan propaganda, aşılana çalışılan bilinç sistem içi alternatifler olmaktadır. "Demokratik Bir Anayasa", "Atanmış Değil Seçilmişlerin Yönetimi" gibi dile getirilen talepler tam da bu "alternatif"leri ifade etmektedir.

Klikler arası dalaşın her gün biraz daha kızıştığı, her gün yeni hamlelerin yapıldığı ve tüm bu kavgada kitlelerin bir kaldıraç haline getirilmesine, sistemin kendini yenileme çabalarına hangi klik olursa olsun destek olmak, kitleleri bu çatışmanın içinde saflaşmaya davet etmek bu süreçte mücadele etmemiz ge-

reken bir anlayıştır.

Bir diğer taraftan iktidar perspektifini yitiren küçük-burjuva devrimci hareketlerin proletarya diktatörlüğünü unutması, devrim hedefini rafa kaldırması yaşanan esaslı sorunlardan biridir. Sivil toplumculuk, kimlik siyaseti devrimcilik olarak lanse ediliyor ve sınıf mücadelesine dönük üretilen politikalar bu ana merkezden üretiliyor. Bu durumun uzun süredir kendini somut olarak gösterdiği durum ise faşist bir parti ile sözde faşizmi yıkmaya hayalleri kurulur oldu. "AKP faşizmi"ni yıkmak için CHP faşizmiyle ittifak yapılmakta bir sorun olarak görülmediği bu durum, kitlelerin somut durumuna dönük somut politika olarak propaganda edilmektedir.

KİTLELERİN ÖFKESİNİ DEVRİME KANALİZE EDELİM!

"Biz, Türkiye'ye, komprador burjuvazinin ve toprak ağaları sınıfının demokrasi getireceğine veya onların diktatörlüğü altında burjuva anlamda bile demokrasinin mevcut olabileceğine, hele günümüz şartlarında asla inanmıyoruz. Ancak

faşizmin değişik tonları mümkün olabilir, öyle de olmaktadır. Komünistler, kitleleri, faşizmin değişik tonları arasında seçim yapmaya zorlamazlar. Öte yandan, faşizmin koyulaşmasını önlemenin çaresi de yine şehirlerde reformcu burjuvaziye kuyruk olmak değil, proletarya önderliğinde halk savaşına girişmektir." (İbrahim Kaypakkaya)

Sistemin derinleşen krizinin bir yansıması olarak okunması gereken klikler arası çatışmanın boyutu ezilen halk kitlelerine saldırının dozunu, şiddetini artırarak sürecektir. Bu çatışmanın işçi sınıfı ve ezilenlere yansıması daha fazla saldırı, halkın öncü, örgütlü güçlerine karşı dizginsiz saldırı, kadınlara, Kürt ulusuna kapsamlı saldırılarla birlikte yürütülmektedir. Ve yine biliyoruz ki söz konusu devletin çıkarlarını korumak için halka saldırmak olduğunda hepsi aynı cephede toplanmaktadır. Bu nedenledir ki iktidarda hangi klik olursa olsun, halka ve onun öncülerine uygulanacak politika aynı olacaktır. Sorun bu gerçeğin komünistler tarafından bilinmesi değil bu gerçeğin kitlele-

re taşınması ve mayalanan öfkenin doğru adrese ve doğru yöne kanalizasyon edilmesidir.

Bunu başarmanın yegâne yolu andaki durumu doğru biçimde analiz etmek, kitlelerin temel sorunlarına, somut politikalarla ve örgütlenme araçlarıyla yönelmektir. Ajitasyon/Propaganda faaliyetimizin genel politik söylemlere sıkıştırılmadan, yüzeysel biçimde değil, somut bir biçimde sürdürülmesi gerekir. Sorun halka aç olduğunu söylemek, yoksulluğunu hatırlatmak, işsizliği anlatmak değil bunların nedenini ve en önemlisi de çözüm yolunu anlatmaktır. Örgütlenmenin soyut bir söylemden çıkarılması ise onlara somut adreslerin gösterilmesi ile olacaktır.

Kitlelerin mevcut sistemden beklentisinin azaldığı, saldırılarla birlikte nefes alamaz hâle geldiği bu koşullarda devrim bilincini körüklemek, okun sivri ucunu göstermek ve kitlelerin arayışını doğru biçimde yönetmekle önderlik rolümüzü oynayabiliriz.

Kadınların Kurtuluşu İçin Sınıf Bilinciyle Kuşanmış; Kalıcı, Sağlam, Çelikleşmiş Örgütlenme!

İşte tam da bu noktada derinlikli tartışmalarımızda altını çizdiğimiz biz YDK'lı kadınların bilinç düzeyini yükseltme, örgütlü yapımızı daha nitelikli hale getirme sorumluluğumuzu tartışmalıyız. Bu konuda bugün düne göre daha cesur olmak zorunda olduğumuzu da bilince çıkarmalıyız.

Uzun zamandır daha aktif ve derinlemesine yürüttüğümüz tartışmalar, eğitim çalışmalarımız, deneyimlerimiz ve tarihten bugüne çok yönlü birikimlerimizden geliştirdiğimiz bilinçle faaliyetimizi örgütlemeye çalışırken daha emin adımlar atarak mücadelemizi sürdürmeye devam ediyoruz. Bir yanda yetmezliklerimizi açığa çıkarmak ve değiştirmek için kendimizi incelemeye çalışırken diğer yanda kadın hareketine damga vurmaya çalışan burjuva, küçük burjuva akımlarla da mücadele etmekte daha ısrarcı bir duruş sergilemeliyiz. Ancak her iki cephede de henüz etkili olmadığımız gerçeği bizi daha ısrarcı bir çalışmaya seferber etmeli. Bununla birlikte iki olgunun birbiri ile kopmaz bir bağla bağlı olduğunu görmeliyiz. Zira Yeni Demokratik Devrim mücadelesinde kadın kitlelerini örgütledikçe yani örgütlendikçe devrimci kadın kitle hareketini yarattıkça burjuva, küçük burjuva anlayışların kadın kurtuluşu mücadelesindeki etkilerini de kırmaya başlayacağımız bir olgu.

Bu olgudan hareketle, 25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken ve "Zincirlerini kır, geleceği kur" kampanyamızdan edindiğimiz deneyimi bugüne taşıırken "Şiddeti üreten devlet, şiddeti yok edemez" şiarlı yoğunlaştırılmış kitle çalışmamızla daha ileri bir düzeye taşımaya çalışıyoruz. Çalışmamızın bu ara döneminde yaptığımız değerlendirmelerde önemli dersler çıkardığımızı söyleyebiliriz. Hedeflerimizin gerisinde olsak da yürüttüğümüz çalışmamızın daha nitelikli bir çalışmaya dönüştürmekteki gayretlerimiz sonuç veriyor/verecek. Bunun için genel, yaygın propaganda çalışmalarının yanı sıra işçi, emekçi kadın kitleleriyle doğrudan ilişkiyi esas alan çalışmalarımız faaliyet alanlarımızı da genişletecek/geliştirecek şekilde ilerletmeyi sürdürmeliyiz. Çalışmalarımı-

zın geneline yayılan; sürekliliği sağlanmamış çalışma tarzımıza darbeler vurarak ilerlerken, plansız çalışma anlayışına, dağınık ve gelişmiş gününbirlik örgütlenme yaklaşımına karşıda müdahaleci olmayı unutmadan çalışmalarımıza hız kesmeden devam etmeliyiz.

Faaliyetimizin en temel sorunlarından birinin sürekliliği sağlanmamış faaliyetimiz olduğunu söylemiştik, bunun yanı sıra bugün daha temel sorunumuz ise; kadın kitleleri ile kurduğumuz ilişkiyi daha ileri düzeyde bir ilişkiye daha ileri düzeyde bir bilinçle dönüştürmedeki yetmezliklerimiz. Bu durum sürekliliği sağlanmış faaliyetle doğrudan ilişkilidir. Birinde sonuç bağlamında ifade ettiğimiz şey diğeri için neden konumundadır. Ancak burada özel olarak değineceğimiz konu kurduğumuz ilişkilerin daha ileri düzeyde örgütlenmelere dönüşmesi noktasındaki eksikliklerimiz olacaktır. İşte tam da bu noktada derinlikli tartışmalarımızda altını çizdiğimiz biz YDK'lı kadınların bilinç düzeyini yükseltme, örgütlü yapımızı daha nitelikli hale getirme sorumluluğumuzu tartışmalıyız. Bu konuda bugün düne göre daha cesur olmak zorunda olduğumuzu da bilince çıkarmalıyız. Sınıf mücadelesine önderlik etmeyi önüne koyan devrimci iddiamızla misyonunu kavrayan bir anlayışla örgütlenme çalışmalarımızda daha cüretli adımlar atmamız. Bu sebeple bugün dünden devraldığımız deneyimlerimizi sınıf bilincine dönüştürmede daha iddialı olmalıyız. Konumuza dönecek olursak faaliyetimiz boyunca çok sayıda kadınla yakın ilişki kurma fırsatı bulurken bu ilişkileri daha da ileriye taşıma aşamasında kendimize yoğunlaşmalı, misyonumuzu kavramalıyız. İşçi, emekçi kadın kitleleriyle kurduğumuz bağı daha sıkı bir bağa dönüştürmek için MLM bilimini kuşanmalıyız.

Tüm çalışmalarımızda kadınlarla kur-

duğumuz ilişkiyi daha ileri düzeyde bir örgütlemeye dönüştürmek temel hedefimizdir. Bu temel hedef doğrultusunda kurduğumuz ilişkileri daha ileri bir örgütlülüğe dönüştürmek için izlememiz gereken birkaç yola değinirsek; öncelikle kurduğumuz kitle ilişkilerini tasnif etmeliyiz. Bu tasnif, faaliyet alanımızın sınıfsal durumunu analize dayanırken faaliyet alanımızdaki kadınların temel çelişkilerini açığa çıkarmalı, bu çelişkileri çözümlen politikalara hayat vermeli ve bu politikalar etrafında kadın kitlelerini harekete geçirmeliyiz. Bu alanlarda örgütleyeceğimiz çeşitli etkinlikleri kadınları örgütlemek açısından bir araca dönüştürmeyi başarmalıyız. Bağ kurduğumuz kadınları, kadınların ve insanlığın kurtuluşu davasında sınıf bilinçli devrimciler düzeyine taşıyacak eğitim çalışmalarına da önem vermeliyiz. Tüm bunları yaparken hareketten kopmamayı esas almalıyız. Yine kadın kitlelerini tasnif ederken devrimci mücadeleye daha yakın olan ileri kitlelerden kişileri özel olarak seçmeliyiz unutmamalıyız ki işçi, emekçi kadınların özde çelişkileri aynı olsa da yaşamsal birçok olgu bilinçlerinin çok farklı gelişmesine yol açmaktadır. Bu sebeple ileri kitleler içerisinde doğal önderlik özellikleri olan kadınlarla daha özel bir ilişki kurmalı, bu kadınlara önderlik ederken özel rehberlik görevimizi yerine getiren bir anlayışla çalışmalarımızı örgütlemeliyiz. Kadınların örgütlenmesinde yaşamlarına girmenin önemi yadsınamaz bir gerçeklik olduğundan onların yaşamlarına girerken bu kişilerin faaliyetimizin, devrimci mücadelenin ilerlemesinin, kadın kitlelerini örgütlemenin can damarı olacağını unutmadan hareket etmeliyiz. Genel çağrılarımızın içerisinde özel rehberlik görevi; devrimci önderlerin özeldede devrimci kadın önderlerin temel görevlerindedir. Devrimi ve kadınların gerçek kurtuluşunu kendi

kendimizle gerçekleştiremeyeceğimizi bildiğimize göre ve başta kendimizi komünist bilinçle donatma uğraşında iken en yakınımızdaki kadınları da bu anlayışla yönlendirmek ve önderlik etmekte çoğunlukla gelip kendi gerçeğimize çarpmaktayız. Bu gerçeklik kolektifimizin "gerçeğinden" ancak aşacağımız, değiştireceğimiz kesin olan "gerçeğimizden" elbette bağımsız değil. Gerçeklik dediğimiz şeye yaklaşımımız hiçbir zaman arkasına sığındığımız bir olgu olmadı/olmaz. Yüzleşmekten korkmadığımız, aşmak noktasında hiçbir hareketle kıyaslanmayacak ölçüde ideolojik netliğimizin olduğu bir durumdan bahsediyoruz. Bu sebeple mevcut durumdaki örgütlenme sorunlarımız bizi korkutmadığı gibi daha ileri düzeyde örgütlenme gayretimiz bize daha büyük bir coşku verirken, ilham kaynaklarımızın netliğinden öğrenmeye devam etmeliyiz ve daha "iyi öğrenme" hedefini önümüze koymuş durumdayız. Faaliyet yürüttüğümüz tüm alanlarda, gelip geçici, bir döneme sıkıştırılmış, yarını olmayan, kadınlara broşür verip çekildiğimiz, kalıcı bir örgütlenme temeli olmayan anlayışla hareket etmeyiz/etmiyoruz. Bu ilkemizi geçmiş deneyimlerimizden çıkardığımız en esaslı dersimiz olarak kavriyor, uygularken bu deneyim ve dersler ışığında örgütleniyoruz. "Şiddeti üreten devlet, şiddeti yok edemez" şiarlı çalışmamıza damgasını vuran en temel olgu ise bu ilke olmalıdır. Her faaliyetimizi kalıcı, sağlam, çelikten örgütlenmelerin temelini atan bir anlayışla örgütlemeli, ilişki kurduğumuz işçi ve emekçi kadınlara bu ele alışla yaklaşmalıyız. 2021 25 Kasımına hazırlanırken daha örgütlü, daha planlı daha disiplinli bir çalışmayla kadın kitlelerini harekete geçirirken tüm faaliyetimizi Yeni Demokratik Devrim perspektifi ile çelikten disiplinle donatılmış örgütlenmenin temeli ve aracı haline getirelim.

'Oturup Bir Çay İçmiştik, O Gün Ne Lükstü!'

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken biz kadınlar da bulunduğumuz tüm alanlarda kadın kitleleri ile bir araya geliyor sorunun özüne dair tartışmalar ve sohbetler gerçekleştiriyoruz. Her bir kadın kitlesinden öğrendiğimiz, yol aldığımız çalışmalar sorularla birlikte derinleşiyor, her birimizin ortak çelişkisi açığa çıkıyordu. Bu açığa çıkan ortak çelişkiler kadınlar nezdinde bizlere karşı olan güven duygusunu güçlendiriyordu. Önceliğimizin işçi-emekçi kadın kitleleri olduğu 25 Kasım çalışmalarımız bölge bölge değişse de yeni adımlar attığımız bir mahallede çelişkilerin yoğunluğu savunduğumuz düşüncelerin gerçekliği olarak karşımıza çıkmaktaydı. Bu yeni adımlar attığımız mahalle işçilerin yoğunlukta olduğu Esenyurt bölgesindeki bir mahalleydi. Bu mahallede ilk gözümüze çarpan gerçeklik Türkiye Kürdistanı'nın belli bir bölgesinden gelen kadın kitlelerinin sorunlarıydı. Çoğunluğunun ev emekçisi kadınlar olduğu ancak sorunun sadece burada devam etmediği gerçekliği. Gerçeklik, mahalle özgülünde feodal bağların kadınlar üzerindeki baskı aracı olmasıydı.

Faşist devlet tarafından üretilen politikaların karşılığının toplumsallaşması elbette kadınlar tarafından benimsenecek ve kültürlerin gerici yargılarına sarılıp sahiplenilecekti. Her ne kadar büyük şehirlerde üretim ilişkileri gelişmiş olsa da feodalizmin insan ilişkilerindeki konumu kopmaz bağlarla bağlı olduğu böylesi mahallelerde ev emekçisi kadınların üzerindeki "mahalle baskısı" yüksek derecede hissediliyor, temas ettiğimiz kadınlar nezdinde dile geliyordu. En yalın şekliyle şöyle anlatıyor mahalledeki ablamız: "Benim ne yapıp ne yapmayacağıma ya da yaptıklarıma karışan eşim tarafından olmuyor ki, şu karşı apartmanların hepsi akrabalarımız ve kayınımların oturduğu kısım. Evde yaptığım yemeğe kadar söz iştiriyorum, bütün gün evde boş oturuyormuşum niye makarna ile çorba yapmışım ya da eşim bana arabayı kullanmayı öğretti mesela, onlara göre 'kadın kısmı araba süremez' gibi baskı altında kaldığım durumlar oluyor ama inadına kornaya basa basa sürüyorum." diyerek mahalledeki akraba baskısına maruz kaldığını ama boyun eğmediğini gücü yettiği

“Çalıştıkları fabrikalar ile ilgili sorular yönelttiğimizde “fabrikam iyi bir sorunum yok” diye başlayan devamında ise “fabrikada çay içmemiz yasak, soyunma odaları çalışma saatleri içerisinde kilitleniyor” diye devam eden sorunların dile gelmesiyle sohbetlerimiz derinleşiyor.”

kadar mücadele ettiğini anlatıyor.

Kadına yönelik şiddet diye başladığımız cümlelerde mahalledeki kadınların ilk elden anladığı fiziksel şiddet olurken şiddetin ekonomik, psikolojik yanları görünmez oluyor sohbetlerimizde. Sohbeti ilerletip diğer şiddet biçimlerinden bahsettiğimizde kadınlar olarak yaşadıklarımız bir çığ şeklinde duruyor önümüzde. Ev emekçisi kadınların yaşadığı ekonomik şiddet ve bunun beraberinde gelişen psikolojik şiddet... “Çok

şükür evimizde bir şiddet yok, şiddet görmüyoruz biz” diye başlayan savunma atakları... İlk başlarda geliştirilen savunma hamleleri sohbet ilerlediğinde kendini salıveren bir biçime dönüşerek gerçeğin gizli kalmayacağını bizlere göstermiş oluyor. “Fiziksel şiddet yaşamıyoruz tamam, peki biz hiç mi sorun yaşamıyoruz? Biz evlerimizde geçinebiliyor muyuz? Ekonomi bizi nasıl etkiliyor?” diye başladığımızda anlatılanların ardı arkası gelmiyor. Yaşanan ekonomik krizin en katmerlisi çalışan ve ev

emekçisi olan kadınlarda daha keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. Yine feodal bağların daha derin olduğu bu mahallede emek sömürsü de bu biçimde şekilleniyor. Hem kadınların hem erkeklerin bir arada çalıştığı tekstil atölyelerinde gözümüze çarpan çocuk işçilerin yoğunluğu... Merdiven altı atölyelerde çalışan tüm işçilerin patron ile olan feodal bağları ve sonuç olarak daha fazla sömürü. Yine çeşitli ev ziyaretlerinde tanıştığımız kadınların farklı fabrikalarda farklı iş kollarında çalışarak eve ek gelir sağlayan olmaları. Konuşmalarımız ilerledikçe eve ek gelir sağlamanın dahi yetmeyeceği gerçekliğini tartışıyoruz. “Ev içinde toplam 5 kişi çalışıyoruz ve ancak gelirimiz giderimizi karşılıyor” diye ifade eden bir kadın işçi eve ek gelir sağlamanın, alınan asgari ücret ve daha aşağıda bir maaşın bir evi geçindirmeye yetmeyeceğini dile getiriyor. Çalıştıkları fabrikalar ile ilgili sorular yönelttiğimizde “fabrikam iyi bir sorunum yok” diye başlayan devamında ise “fabrikada çay içmemiz yasak, soyunma odaları çalışma saatleri içerisinde kilitleniyor” diye devam eden sorunların dile gelmesiyle sohbetlerimiz derinleşiyor.

Mahallede kadınlarla sohbet ve tartışmalarımız hem fabrika işçileri olmalarından hem de ev işçisi olmalarından sınırlı bir zaman diliminde gerçekleşiyordu. Vakitleri sınırlıydı çünkü; daha yemek ocağa konacaktı, temizlik yapılacaktı. Hem evi geçindirip hem ev yükünü üzerine alan kadın işçilerin kaybedecek zamanları yoktu... Yine de tartışmalar verimli geçmiş kadınların yaşadıkları baskı ve çelişkilerden bunaldıkları, sohbetler içerisinde birbirlerine anlattıkları bir anı ile tazelenip, nefes aldıkları o tek günü yad ediyorlardı: “Hatırlıyon mu geçen hastaneye gitmiştik sonra bir yerde oturup bir çay içmiştik, o gün ne lükstü!”

Yoksul her mahallede olduğu gibi bu mahalle de kadınların yaşadıkları katmerli çelişkiler içerisinde kaynamaya, kaynadıkça akacağı yönü bulmaya ihtiyaç duyacak. Bir pınar gibi akacağı büyük ırmakları, nehirleri aradığı bu mahalle halkının taşacağı zamanı doğru yakalamak ve biz kadınların dokunduğu oranda doğru yöne akıtmak önümüzde sabırsızlıkla beklediğimiz görevlerden biri olarak bizleri bekliyor.

SÖMÜRÜNÜN GÖRÜNMEYEN YANI: ÇOCUK İŞÇİLİK

Ülkemizde kayıtlı ve kayıt dışı güvencesiz koşullarda çalıştırılan genç ve çocuk işçi sayıları azımsanamayacak derecededir. Bu koşullar içerisinde sömürü çocuk yaşta ciddi boyutlara ulaşmıştır. Yaşanan sorunlar gençliğin ilerleyen dönemlerinde ise bir dizi çelişkilerin derinleşmesine sebep olmaktadır.

Bazı istatistiki verilere göre burjuva-feodal sistemin krizi 2018 sonrası ekonomik alanda da krizi derinleştirmiştir. 2018 sonrası bu krizin istihdam rakamlarında artış eğiliminin gözlenmesiyle kalmamış, 700.000 kadar iş kaybına da neden olmuştur. Bu tablo bekleneceği üzere en çok halk gençliğini etkilemiş, eğitim ve çalışma hayatına katılmayan gençliğin sayısı 2020 Kasım'da yayınlanan verilere göre kısa sürede %21.9'dan %23.5'e, işsizlik rakamları ise %20.3'ten %25.4'e yükselmiştir. COVID-19 salgınıyla birlikte daha çok karamsarlaşan bu tablo, eğitim ve çalışma hayatına katılmayan gençlerin sayısını %27.1'e çıkarmıştır. Bu veriler işsiz gençliğin verileridir. Peki ya sözde istihdam sağlanan, ucuz iş güçleri satın alınan, güvencesiz çalıştırılan, köleleştirilen ve bir bütünüyle köleleştirilmeye devam edilen çocuk ve genç işçilerin durumu nedir?

2019 yılı araştırma sonuçlarına göre çalışan çocuk işçi sayısı 720 bin civarında ve bu sayının neredeyse %80'ini 15-17 yaş grubu oluşturmaktadır. Patronlar, daha fazla kar hırsıyla genç ve çocuk işçilerin işgüçlerini ve emeğini her geçen gün daha fazla sömürüyor. Bunun yanı sıra kayıt dışı koşullarda genç ve çocuk işçilerin güvencesiz çalıştırılması da iş cinayetlerine sebep olmaktadır. Bu çalışma koşulları içerisinde birçok genç ve çocuk işçilerin emek sömürüsüne karşı çelişkileri derinleşiyor. Yaşanan bu sömürü halk gençliğinin her geçen gün kin ve nefret ile dolmasını ve daha da politize olmasını sağlıyor. Bu kitlelerin köleleştirilme politikalarına yönelik patronların kâr ve sömürü hırsları; ucuz işgücü, mobbing, taciz ve çocuk işçilere şiddet olarak geri dönüyor. Gençler iş yerlerinde böyle zorluklarla günlerini geçirirken, artan ekonomik krizin verdiği kaygılar ile her geçen günün sonunda, her yeni doğan günün başında tam olarak yaşam alanlarının her yerinde, geleceksizliklerini sorguluyorlar. Geleceksizlik kaygısına yönelik bu sorgulama aynı zamanda gençlikte bir ümitsiz olma halini de getiriyor. Patronlar ve sisteme karşı örgütlenemeyen bu öfke işçi gençliğini psikolojik olarak yıpratırken aynı zamanda bu yıpranma kendi

yaşamlarına son vermeye kadar gidebiliyor. Bunların yanı sıra neredeyse her gün böyle bir sömürü düzeninin içinde sistematik şekilde göz göre göre iş cinayetleri yaşanıyor ve yaşanmaya da devam ediyor. 2013'ten bu yana kadar 513 çocuk işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

İşçi gençliğin bu tablo içerisinde yaşadığı sorunlar böyleyken benim de buna benzer bir çalışma deneyimim oldu. Orta sınıf bir patronun işinde kısa dönemli çalıştım. Genç olmamın verdiği güven ve kuzenim olmasının getirdiği feodal bağlar ile her gün daha fazla çalıştım. İşinizi düzgün yapmazsanız, bir hata yaparsanız "patronluğun gerekliliği" olarak bağırıp çağırılır "bir daha olmaması temennisiyle işinizi düzgün" yapmanız istenir. Bu patronla feodal bağlarınız var ise bu bağırıp çağırılmalar, "verilen direktifler" şaka yollu gibi gösterilir manipüle edilirsiniz. Benim durumumda böyleydi. Benim için bir süre sonra devrimci olmanın nedeniyle yozlaşmış ve çürümüş karakterlerle aynı ortamda bulunmanın rahatsız edici bir yanı vardı. Bu ortamlarda fazla kalmanın sonucu ya yozlaşmış ayak uydurmaktır ya da devrimci iradeyi ve bilinci korumaktır. Her geçen günüm ne kadar sömürüldüğümü sorgulamakla geçiyordu, bana söylenen her sözün her davranışın özüne inerek neden böyle yaptıklarını incelemekle geçiyordu.

Çırağın çıraklığını yaparak her gün daha fazla çalışması her gün daha fazla yorulması gerekiyordu ve bu dayatılan baskıyı çözümledikten sonra ben de bu sorgulamalara bir süre sonra son verdim çünkü çırak çıraklığını yapıyordu, usta sözde ustalığını,

patron ise patronluğunu. Hiçbir koşul hiçbir gerekçe bunları değiştirmiyor. Patron her yerde patrondur. Benimde kuzenim olması samimi olmam beni sevmesi gerekçeleri bunu değiştirmede benim için patron hep patrondu. Tüm bunların yanı sıra, rahatsız edici koşullarda çalışmanın bana kazandırmış olduğu bir deneyim de oldu. O da işçi gençliğinin sorunlarını daha yakından hissetmem ve bu sorunlara dair bir şeyler yapmanın sorumluluğu oldu.

Halk gençliği ise tüm bu sorunlar içerisinde öfkelerini kusacağı bir hedef aramaktadır. Hedef ise çok berrak bir biçimde karşımızda duruyor. Sömürü düzeninin kendisidir. Bu yaşamı bizlere dayatıyorlar ve sömürü düzenin bir parçası olmamızı istiyorlar. Bizler ise öfkemizi ve isyanımızı örgütlenerek egemenlere yöneltmeliyiz. Halkın giderek yoksullaştığı, her güne yeni zamlarla uyandırdığımız bir atmosferden geçiyoruz. Bu atmosferi kendi lehimize çevirmeli ve halkın ve halk gençliğinin öfkelerini devrim mücadelesine aktarmalıyız. Bu kavgada bize düşen ise mücadeleyi omuzlamak ve yarınlara taşımaktır.

Bir YDG Okuru

“Gençler iş yerlerinde böyle zorluklarla günlerini geçirirken, artan ekonomik krizin verdiği kaygılar ile her geçen günün sonunda, her yeni doğan günün başında tam olarak yaşam alanlarının her yerinde, geleceksizliklerini sorguluyorlar.”

Partiyle Devrim Yolunu Yürümeye Sevdalı Bir Komünist!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Mehmet Demirdağ'ın hayatı dağ gibi güçlü, bilincin ve yüreğin çelikleşen iradesidir. Onun yaşamında genç bir militanın coşkusunu, bir partinin bilincini; bir önderin bilgeliğini birlikte görmek mümkündür. Saf, hilesiz bir militanın heyecanlı devrimci yaşamı, bir partinin olgunlaşan adımları ve bir önderin yüksek devrim sorumluluğunun tablosudur Demirdağ.

O, yüzünü hep gerçeğe, gözlerini gerçeğe hükmeden yasaların keşfine çevirdi. Gözlem ve inceleme yeteneğini, algılama ve kavrama gücünü gerçeğe ve gerçeğin değişimi uğrunda mücadeleye çevirdi. Devrim ve Parti sorunları üzerinde yoğunlaşma, çözüm bulma arayışı onun düşünsel temeliydi. O her yaşında genç kalmayı, öğrenmeyi ve kavramayı bilendi. Merdivenleri adım adım çıkarken bile genç kalmayı, heyecan ve coşku dolu yaşamayı başardı. Çünkü o devrimi ve partiyi en yüksek bilinç ve heyecanla sevdi. Proletarya Partisi'nin gelişimi ve büyümesi için çalıştı, mücadele etti. Bundan dolayıdır ki, O ilerleyen her yaşında genç ve yoldaş kalmayı başardı.

Gelişimin diyalektiğini anlamak, kavramak için komünist önder Mehmet Demirdağ yoldaşın yaşamına, devrim ve parti sorunları karşısındaki duruşuna, devrimi ve partiyi örgütleme tarzına bakmak gerekir. O adım adım ilerleyerek büyümenin ve gelişimin zirvesidir.

Bu büyüme ve gelişme ise Proletarya Partisi'nin dışında olanaksızdır. Komünist Partisi'nin veya onun önderliğindeki örgütlenmelerin dışında kalarak sınıf mücadelesinin gerektirdiği özelliklere sahip olunamaz ve devrimle bütünleşilemez. Sınıf mücadelesinde gelişmenin, yetkinleşmenin biricik koşulu Proletarya Partisi'yle bütünleşmek, Proletarya Partisi'yle vücut bulmaktır. Demirdağ yoldaş da

bunun en iyi örneklerinden biridir. Sınıf mücadelesinde önderleşmesi, Proletarya Partisi ile kurduğu bağla ilintilidir.

Kıscık yaşamında taşıdığı devrim bilincindeki dokuda, zenginlik, yetenek ve başarı vardı. Devrimci yaşamda ortaya çıkan zorlukların ve engellerin aşılması mücadelesi onu bir yandan değiştirip, olgunlaştırırken, değişmeden kalan bir yanı ise devrimci gençliği, devrimci heyecan ve coşkusuydu. Umudun zayıf olduğu en zor koşullarda, küçük bir direniş, bir karşı koyuş onu heyecanlandırıp, gözlerinin parıltısını artırdı. Olumsuzluk içinde, döşenmeye çalışılan her olumlu pratikten devrime olan sevinci ve inancı büyütmeyi başardı. Sınıf savaşımının her sorununa yaklaşımı, olgulardaki çelişmeler yarasını değerlendirmedeki bilimselliği ve çözüm önerileri onun nitel farkını ortaya koyardı.

Umutsuzluğa, karamsarlığa, yılgınlığa karşı tahammülsüz, yalana ve inkara karşı, genç bir bilgenin bilimsel direngen duruşuydu. En geri olanın içinde bile ileri olanı, en zor sürecin içinde bile devrimci bir dokuyu örmeyi bilen; bundan heyecan duyan ve bu heyecanı etrafına yayarak, devrimci kararlılığa dönüştürmesini bilendi.

Partinin devrimci savaşı ve kitleleri örgütleme sorumluluğunu gerçekleştirme seviyesine gelmesi için büyük bir çaba ve enerji ortaya koydu. O, söylemlere dedikodulara asla prim vermedi. Burjuva-feodal sisteme ait geri ve eski olan ne varsa partinin gündeminden söküp çıkarmaya, yerine devrimci savaş, parti ve kitlelerin sorunlarını koymaya çalıştı. Devrimci politikanın, devrimci savaşın tartışılma sürecinin yaratılmasına büyük katkı sundu. Partide devrimci aydınlanma ve olgunlaşma sürecinin yaratılması için devrimci sorgulamayı esas aldı.

Düşünmek müdahale etmenin ilk adımıdır. "Başımıza ne gelir değil düşmanın başına ne getiririz" diye düşünen Demirdağ, bu düşünceyi egemen kılınması, Proletarya Partisi'nin saldırı ruhunu kuşanması ve savaş yönelimine girmesi için çalıştı. Partinin devrimi gerçekleştirme seviyesine gelmesi için, kadro ve militanların görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi, bütünlüklü ve kolektif bir çabanın örgütlenmesi gerektiğini sürekli vurguladı. Örgütlü militanların üzerine düşeni yapmaması durumunda ilerleyişin ağır aksak, parça parça süreceği, ancak bütünlüklü bir çaba ve emeğin ortaya konmasıyla, yürüyüş daha nitelikli hale geleceği-

Her tehlikeli ve riskli durumda partiyi ve değerlerini korumanın, bireyi korumaktan önce geldiğini her pratik yürüyüşünde tavır ve davranışında ortaya koyardı. Bedel ödemeyi göze alma cesaretini göstermeden fedakarlıktan, kararlılıktan; örgütlenmeden ideolojik sağlamlıktan, devrimci savaştan ve partiden bahsetmenin anlamsız olduğunu ortaya koyardı. Devrimci adalet anlayışı, hesap sorma bilincinin örgütlenmesiyle güçlenir. Bu bilinç devrim bilincidir. Bu bilinci ortaya koymak için zor ve imkansız denilen koşullara boyun eğmemek gerekir. Zor ve imkansızlıkların arkasına sığınarak, görev ve sorumluluk yerine getirilemez.

“Devrimci duyarlılık, sorumluluk ve ciddiyet göstermede örnek bir komünist gibi davrandı.”

ni savundu ve bunun gerçekleşmesi için çalıştı. Hızlı düşünülmesi, hızlı davranılması; gevşekliğe, hantallığa, gecikmeye, laçkalığa yer verilmemesi gerektiği yönde uyarılarda bulundu. Devrimci duyarlılık, sorumluluk ve ciddiyet göstermede örnek bir komünist gibi davrandı.

Her bir direniş ve karşı koyuşun, her bir partili duruş ve yürüyüşün propaganda ve ajitasyon çalışmasının mutlaka yapılması için çalıştı. Kavga ve partiye adanmanın, feda ruhuyla donanmanın pratiğini her yana yaymaya çalıştı. Bunun bilince çıkarılması için büyük bir emek harcadı.

Okunan, yazılan, organize edilen, planlanmak istenen her iş ve eylem savaşa göre şekillenmenin ve devrimci savaşın bir parçası olmanın perspektifiyle ele alınmalıydı. Devrimci savaşın neresindeyiz? İdeolojik sağlamlıktan ne anlaşılmalıdır? İdeolojik sağlamlığın neresindeyiz? Partide ideolojik sağlamlığın niteliği ve düzeyi nedir? Bu sorular onun vazgeçilmez temel sorularıydı. Devrimci savaşla ideolojik sağlamlık arasındaki diyalektik bağ ve ilişkiyi sorgular, doğru yanıtlar aramaya çalışırdı. İdeolojik sağlamlıkla devrimci savaş arasında vazgeçilmez bağ ve ilişkiyi karşılıklı etkiyi sorguladığı gibi yoldaşlarına sorgulattı, partinin gelişiminde bu iki olgunun incelenmesine önem verirdi.

“Devrimin bilgili, fedakar ve atak kadroları olun” şiarı, şiarımızdır. Terorimize ve stratejimize yaşadığımız topraklara ve dünyadaki gelişmelere vakıf, diyalektik materyalist yöntemi içselleştirmiş politik olarak üretken, planlı, disiplinli, hedefli bir çalışma tarzını uygulayan her an öğretmen, her an öğrenci, 24 saat komünist deneyimli, dersler çıkarmayı bilen çıkardığı dersleri uygulayan, kolektivizmi içselleştirmiş, geniş kitlelerle canlı siyasal bağları olan savaşçı, fedakar, gözüpek, inisiyatişi, ufku geniş, karmaşık problemlerin içinden ustaca çıkabilen, eleştiri-özeleştirmede bilimsel, hesapsız; yaşamın hiçbir anında hiçbir kişisel çıkarı rahat ve kolay gözetmeyen tamamen partiye, devrime, halka ve yoldaşlarına kendini adanmış kadro yapısına sahip olmadan” demokratik devrim zafere varamaz.

Bu öğretiyi yolumuzu aydınlatmaya, bize rehber olmaya devam etmektedir. Mehmet Demirdağ, devrimin bilgili ve fedakar kadroları olun derken, en başta kendisi bilgili, fedakar ve atak olmak için çalıştı. O, devrimin bilgisine ulaşmak için doymak bilmez bir öğrenci ve partiye önderlik yapmak için genç bir öğretmen olmaya çalıştı. Partili olmanın, partiyi koruma ve büyütmenin, partiyle devrim yolunu yürümeye sevdalı bir komünistti.

Irak'ta Durulmayan Sular ve İşgalcilere Mesajlar

2003 yılında, ABD'nin daha sonra itiraf ettiği yalan gerekçelerle Irak'ı işgal etmesinin ardından bugüne bölgede sular durulmak bilmiyor. On binlerce insanın ABD tarafından katledilmesi bile bölgede tam anlamıyla hâkim olmasını sağlayamamış, işgale karşı örgütlenen gruplar ABD ordusuna ciddi kayıplar verdirmişti. Kendi iç kamuoyundan da ciddi tepkiler alan ABD emperyalizmi taktik değiştirerek mezhepler, aşiretler ve dini gruplar arasında çatışmalar yaratmış, bazı bölgelerde ise kısmi özerklikler (Irak Kürdistan'ı gibi) tanıyarak Irak'taki siyasi güçler arasında bölünmeyi sağlamıştı.

2003 yılından günümüze kendine bağlı kukla yönetimlerle süreci yönetmeye çalışan emperyalistler, yoksulluğun daha da derinleşmesi, hak ve özgürlüklerin günden güne kısıtlanması, işsizliğin çığ gibi büyümesi nedeniyle Irak halkının yükselen muhalefetine engel olamamışlardır. Pandemi öncesi 2019 sonunda Irak'ta çok ciddi sokak hareketleri gelişmiş, bu gelişen hareketlere mevcut hükümet hunharca saldırarak yüzlerce kişiyi öldürmüştü.

Irak Başbakanı Adil Abdülmehdi'nin ülkedeki hükümet karşıtı protestoların ardından istifa etmesiyle birlikte 2020 Kasım'ından sonra uzun süre ülkede hükümet kurulamadı. Aylar sonra Cumhurbaşkanı tarafından Hükümeti kurmakla görevlendirilen ve ABD'ye yakınlığıyla bilinen Ulusal İstihbarat Dairesi eski Başkanı Mustafa el-Kazimi de beklenen veremedi ve gerilimin daha da tırmanmasına neden oldu.

10 Ekim günü yapılan erken seçimde 2019 sonunda aylar süren ve yüzlerce kişinin ölümüne yol açan işsizlik ve yolsuzluk karşıtı protestoların ardından yapılan ilk seçimdi. Protestoların ardından seçimler yaklaşık 6 ay erkene alınmıştı. Seçimlerin sonucunda Şii lider Muk-

teda es-Sadr'ın partisinin seçimleri kazandığı açıklandı. Ancak İran'a yakınlığıyla bilinen ve seçimlerde ciddi oy kaybı yaşayan bazı Şii milis grupların siyasi organlarının yer aldığı bir ittifak olan Fetih Koalisyonu, seçimlerde hile yapıldığı gerekçeyle itirazlarda bulunup protesto eylemleri yapmaya başladı. Söz konusu eylemler kitlesel bir harekete dönüşmemiş ve katılım sınırlı kalmış olsa da Irak polislerinin eylemlere saldırısı sonrası bazı göstericilerin çadırlarının yakılması ve dağıtılma-

ken Kazimi'nin evini koruyan korumalardan yaralananlar oldu ve evde maddi hasar meydana geldi. Irak İçişleri Bakanlığı, saldırının üç SiHA ile gerçekleştirildiğini ancak ikisinin güvenlik güçleri tarafından imha edildiğini açıkladı.

Seçimler, hile tartışmaları, protesto gösterilerine saldırı ve iki göstericinin öldürülmesi, tehditler ve ardından gelen suikast girişimi, Irak'ta bir türlü dinmeyen gerginliği bir kez daha tırmandırdı. Aynı gün,

rak İran destekli gruplar üzerinden ABD'ye verilen bir mesaj olabileceği vurgulanmaktadır. Aynı şekilde Başka saldırısı da bu kategoride değerlendirilebilir.

Bu saldırının hedefinde olan Kazimi'ye yönelik çok açıktan bir mesaj olduğu yapılan açıklamalardan açıkça anlaşılmaktadır. Kazimi'nin saldırgan tutumunu devam ettirmesi ve ABD ile olan açık ilişkisi bu saldırının nedenleri arasında sıralanmaktadır. Bu saldırıyla aynı zamanda son seçimlerin

galibi olan ve seçim sonuçlarına karşı yapılan eylemlere destek vermeyen ve Kazimi ile iyi bir diyalog geliştiren Mukteda es-Sadr'a da bir mesaj veriliyor. Sadr'ın söz konusu milis grupları ve siyasi uzantılarını sistemin dışında tutma çabaları dikkate alındığında, Sadr'a "dışarıda kalırsak sonuçları bu olur" mesajı iletiliyor.

Bu saldırının hedefinin direkt Başbakan ve ailesi olması ve 2003'teki işgalden sonra ilk defa bir başbakana açıktan yapılan saldırı olması bakımından da ayrı bir önem taşıyor. Eğer

bu işi Kazimi kendi başına planlayıp bir mağduriyet politikasıyla pirim yapmaya hedeflemediyse hedefin değişmesi, çitanın yükseltilmesi bundan sonraki dönemde Irak hükümetlerini ve onların arkasındaki işgalci güçleri hiç de kolay günlerin beklemediğini göstermektedir.

Yoksulluğun, işsizliğin ve baskıların had safhada olduğu Irak'ta, halk işgale, adaletsizliğe ve mevcut yönetimlere karşı haklı ve meşru direniş hakkını kullanmaktadır. Bugün için bu direniş hareketlerine rengini veren hareketler gerici ideolojiler olsa da Iraklı devrimci ve komünistlerin güç toparlayarak bu isyan hareketlerine öncülük etmesi, başta işgalci güçler olmak üzere, gerici sınıflar ortadan kaldıracak devrimi hedeflemesi kaçınılmaz ve yakıcı bir gereklilik olarak ortada durmaktadır.

si, ayrıca iki göstericinin hayatını kaybetmesi sonrası milis gruplar ve Irak polisleri arasındaki gerginliği arttırdı.

Irak'taki en etkili Şii milis gruplardan biri olan, İran'a yakınlığıyla bilinen Asaib Ehlil Hak'ın lideri Kays el-Hazali, hayatını kaybeden protestocuların cenaze töreni sonrasında yaptığı açıklamada Kazimi'yi hedef alarak bunun hesabının sorulacağını, Kazimi'nin yargılanmasının boyunun borcu olduğunu ifade etti. Ayrıca başka gruplar da benzer tehdit açıklamaları yaptı.

GEÇİCİ BAŞBAKANA SUİKAST GİRİŞİMİ

7 Kasım 2021 günü sabaha karşı Irak Başbakanı Mustafa el-Kazimi'nin evine yönelik silahlı insansız hava aracı (SiHA) ile bir saldırı düzenlendi. Saldırıda Kazimi ve aile mensupları yara almadan kurtulur-

Musul'un kuzeyindeki Başka bölgesinde 2015'ten bu yana konuşlu bulunan TSK üssüne bir roketli saldırı düzenlendi. Gece saatlerinde düzenlenen saldırıda TSK üssüne 7 katyuşa füzesi fırlatıldı. Aynı gün düzenlenen bu saldırılar işgalci güçlere verilen bir mesaj mı tesadüf mü bilinmese de TSK üssüne yönelik bu yıl içerisinde gerçekleştirilen üçüncü roketli saldırı olduğunu hatırlatmakta fayda var.

Başbakan Kazimi'ye yapılan suikast girişiminin zamanlaması ve verilmesi istenen mesaj üzerine çokça tartışılmaktadır. ABD emperyalizmi hemen her olayda olduğu gibi bu olayda da kendisine yakın kişi veya gruplara yapılan saldırıları "terör saldırısı" olarak değerlendiren bir açıklama yaptı. Bunun bizim için çok büyük bir önemi olmasa da yapılan bu saldırının dolaylı ola-

Peru'daki köylü eylemleri nedeniyle hükümet "askeri müdahale" ilan etti

HABER MERKEZİ- Ekim ayının sonundan bu yana, yoğun köylü mücadeleleri Peru devletini tedirgin etti. Peru, pandemi ve ekonomik krizden dünyada en çok etkilenen ülkelerden biri. İki yıldan fazla bir süredir yaşanan bu kriz, köylüleri doğrudan toprak sahiplerine, kapitalistlere ve yozlaşmış devlete karşı savaşılmaya itti. 29 Ekim'de, 500'den fazla Perulu köylü, Ayacucho'daki Apumayo altın madeninin tesislerini işgal etti, ateşe verdi ve şantiyede bulunan her şeyi kamulaştırdı. Aynı gün köylüler Breampampa madenini de işgal etti ve ardından ateşe verdi. Peru'nun oportünist Devlet Başkanı Castillo, "krizi çözmek" için 30 gün boyunca polise destek için orduyu görevlendirmeye karar verdi. Peru'nun devletini ve yönetici sınıflarını korumaya çalışırken "organize suçla" mücadele ettiğini iddia ediyor. Köylüler ise Ayacucho'da bulunan Apumayo ve Breampampa madenlerinin yanı sıra Inmaculada (Ares) ve Pallancata madenlerinin kapatılmasını talep ediyor. Köylüler, Ayacucho nehir havzasının sularını kirllettikleri, çiftlik hayvanlarını ve balıkları öldürdüğü için madencilik faaliyetlerine karşı savaşıyorlar. Madenler aynı zamanda yoksul köylüleri topraklarından çıkararak, geçimlerini sağlamak için sahip oldukları tek kaynağı olan doğayı zehirliyor.

Faşist Peru devleti bu eylemleri şiddetle bastırdı ve silahlarla birkaç kişiyi yaraladı. Ancak köylü kitlelerinin baskısı çok güçlü oldu ve tutuklananlar serbest bırakıldı. Ayacucho bölge valisi Migna Isabel Salcedo Vila, "tutuklu yok, hepsi özgür" dedi. Bu, Peru'nun egemen sınıflarının köylülerin silahlanacağından, tarım devrimine önderlik edeceklerinden ve Peru devletini devireceklerinden duyduğu korkuyu gösteriyor.

Yaşasın Hindistan'daki Halk Savaşı!

HABER MERKEZİ- Galiçya ve İtalya'da Hindistan'daki Halk Savaşını destekleyen komiteler, uluslararası proletaryayı, devrimci ve demokratik örgütleri 24 Kasım 2021'de yeni soykırım operasyonu "Prahaar-3"e karşı kampanyaya ve Hindistan'daki Halk Savaşını desteklemeye aktif olarak katılmaya çağırıyor. Destek komitelerinin yaptığı açıklamadan satır araları şu şekilde:

Hindistan'da ezilen sınıfların kurtuluş mücadelesi gelişiyor. Proletarya ve dünyanın ezilenleri için çok umut verici olan Hindistan Komünist Partisi (Maoist) liderliğindeki Halk Savaşı ve halk kitlelerinin uyguladığı yeni demokrasi... Milislerin ve kitlelerin desteğiyle, Hindistan'ın birçok eyaletinde, özellikle orta ve kuzeydoğu bölgelerinde, kurtarılmış bölgelerdeki binlerce köyde, "Janana Sarkar" (Halk Devrimci Komiteleri) aracılığıyla halk iktidarları kurulmuş durumda.

24 Kasım 2021, Yoldaş Kishenji'nin adice öldürülmesinin onuncu yıldönümü. Bu son on yılda parti ve halk savaşı büyük darbeler aldı ama aynı zamanda Hindistan hükümetleri tarafından başlatılan tüm soykırım operasyonlarını da alt etmeyi başardı. "Yeşil Av" soykırım operasyonunun terörü iyi bilinir, ancak devrimci hareket buna uygun siyasi, örgütsel ve askeri taktiklerle karşı karşıya kaldı. Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun direnişine ek olarak, dünyanın dört bir yanından demokratların, aydınların, sanatçıların, gazetecilerin, öğrencilerin, işçilerin ve köylülerin inancı ve kararlılığı, soykırım operasyonu "Yeşil Av"ın durdurulmasını mümkün kıldı.

Prahaar-3 ile halklarına karşı faşist baskı uygulayan Modi'nin soykırımcı hükümetine HKP (Maoist)'in yalnız olmadığını göstermek için enternasyonalist dayanışmayı büyütme her zamankinden daha gerekli.

Yeni Halk Ordusu'ndan eylem: 9 Filipinler askeri öldürüldü

HABER MERKEZİ- Filipinler Komünist Partisi'ne bağlı Yeni Halk Ordusu-Negros Komutanlığı tarafından yapılan bir açıklamayla Filipinler Ordusu'na bağlı 62. ve 79. Taburlara bağlı birleşik bir birliğe yönelik pusu eylemi gerçekleştirildiği belirtildi.

Komutanlık tarafından yapılan açıklamaya göre, Sitios Nakuruhan ve Maluy-a, Barangay Quintin Remo, Moises Padilla, Negros Occidental eyaleti sınırında 3 Kasım Çarşamba günü saat 15:00'te Filipinler askerlerine yönelik Yeni Halk Ordusu (NPA) gerillaları tarafından başarılı bir pusu eylemi gerçekleştirildi. Gerçekleşen eylem yaklaşık bir saat sürdü. Eylem sonucunda Filipinler ordusuna bağlı en az 9

askerin öldürüldüğü çok sayıda askerin ise yaralandığı belirtildi.

Komutanlık tarafından yapılan açıklamada ayrıca, 62. ve 79. Tabura bağlı Filipinler askerlerinin yaklaşık bir aydır Binalbagan, Isabela, Moises Padilla, Guihulngan ve La Libertad bölgesinde kapsamlı bir saldırı operasyonu gerçekleştirdiği, bu operasyon sırasında Yeni Halk Ordusu'na karşı başarısızlığına rağmen bölgede sivil halka yönelik katliam ve sindirme politikaları uyguladığı belirtildi. Komutanlık yaptığı açıklamada gerçekleştirilen eylemin Filipinler Ordusu'nun halka karşı uyguladığı faşist saldırılara karşı gerçekleştirildiğini duyurdu.

Aralarında HKP (Maoist) MK üyesinin de olduğu 26 gerillanın ölümsüzleştiği iddia ediliyor

HABER MERKEZİ- 13 Kasım Cumartesi günü Hindistan'ın Gadchiroli bölgesinde HKP (Maoist)'e bağlı Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu ile Hindistan askerleri arasında çıkan çatışmada 26 gerillanın ölümsüzleştiği iddia edildi.

Hindistan devleti tarafından yapılan açıklamada, cumartesi günü sabah saat 6'da başlayan ve 10 saat süren çatışmada ölümsüzleşen gerillalar arasında HKP (Maoist) MK üyesi ve Maharashtra-Madhy Pradesh-Chattisgarh bölge Komitesi sekreteri Jeeva kod adlı Milind Baburao Teltumbde'nin de olduğu belirtildi. Ayrıca Tümen Komutanları Mahesh kod adlı Shivaji Raoji Gota ile Lokesh kod adlı Mangu Podyam ile 6'sı kadın 16 gerillanın kimlik bilgileri

açıklanırken, 10 gerillanın ise kimlik bilgileri henüz açıklanmadı. HKP (Maoist) çatışmaya ilişkin resmi bir açıklama yapmadı. HKP(Maoist) resmi bir açıklama yaptığında paylaşacağız.

'Alevilerin İçine Çekilmeye Çalışıldığı Dipsiz Kuyuya Girmemek İçin Örgütlenelim ve Mücadele Edelim!'

Seçim ve iktidar değişikliği tartışmalarının hız kazandığı bir dönemde bir yanda AKP'nin diğer yanda ise CHP'nin başını çektiği politikaların bir ayağını da Alevilere yönelik politikalar oluşturuyor. AKP'nin "maddi yardım", "maaş" ve "kültür merkezi" yaklaşımıyla daha da önem kazanan tartışmalar, Alevilere ve kurumlarına yönelik ciddi bir tasfiye ve asimilasyon saldırısının habercisi. Yeni Demokrasi Gazetesi olarak bu saldırının içeriden; Alevi örgütleri cephesinden nasıl tartışıldığını öğrenmek için Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya ile bir röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ: Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Bugünkü kabine gündemimizde talimatımızla ülkemizin 58 ilindeki 1585 cemevi ziyaret edilerek hazırlanan kapsamlı bir çalışmayı da görüştük" dedi. Ardından AKP'nin baş kaleşörlerinden Abdülkadir Selvi, üç maddeyle hükümetin yaklaşımını ortaya koydu. Bu maddeler şu şekildedir: 1) Cemevlerinin ibadethane sayılması talepleri söz konusu. Ama kabinedeki eğilim cemevlerinin 'Kültür Merkezi' statüsüne kavuşturulması yönünde. 2) Cemevlerinde görevli olan dedelere maaş bağlanması. 3) Cemevlerinin elektrik ve su giderlerinin devlet tarafından karşılanması.

Bu ziyaret ve söylemlere bakarak sizce devlet ve özde hükümetteki güçler, ne yapmak istiyor, neyi amaçlıyorlar? Aleviler için bu politikaların tarihsel ve güncel anlamları nelerdir?

GÜLSEV KAYA: Sorduğunuz soru cevabı da kendi içerisinde barındıran bir çerçeve içeriyor. Cumhurbaşkanlığı talimatıyla İçişleri ve Kültür Bakanlığı temsilcileriyle cemevlerinin ziyareti bilinenin tekrarıdır. Devlet nezdinde kapsamlı ve üzerinde çalışılan bir çalışma olduğunu söyleyebiliriz. Alevi örgütlerinin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı nedeniyle bu süreç

sessiz sedasız, normalleştirilerek, zayıf ve parçalı karşılanmıştır. Çünkü birçok bölgede ziyaret olup en son Marmara ziyareti gerçekleştirilmiştir. Burada üzerinde durulması gereken aynı güne birer saat arayla İstanbul Anadolu yakasında 43 cemevini dört farklı gruba ayırarak ziyaret planlanmış olmasıdır. Bu ziyaretlerin haberi gelince Anadolu yakasındaki 43 cemevi bir araya geldi ve ortak bir tutum almayı, sözlerini birleştirmeyi örgütledi. Ve ortak talepleri içeren bir metin sunuldu görüşmeye

güvenceye alınması ile karşılanması gereken taleplerdir. Devletin yaptığı gibi; yönetimlerle görüşüp bireye indirgenecek ve pazarlık konusu yapılacak bir işleyiş değildir. Bu şekilde işletilen her politika da mahkûm edilmelidir. Ezilen inanca dair kurucu temeli imha, inkâr ve ret olan politika asla unutulmamalı ve unutturulmamalıdır. Güncel politikada, AKP iktidara geldiği dönem yaptığı gibi yine aynı argümanlarla "açılım" yapmak istiyor. Bu görüşmeler de aynı aklın devamı olarak görülmelidir. İçinde

bu hak. Ancak yine tarihsel kurucu devlet aklı, söz konusu devletin bekası olunca bu kararı da yok saymış, gereğini yapmamıştır. Devletin tekçi anlayışı, farklı inanç ve kimlikleri yok sayma; tek dil, tek din, tek millet üzerine kodlanan yasası ile Aleviler her dönem karşı karşıya gelmiş, bu tekçiliği kabul etmemişlerdir.

"Kültür merkezi" statüsü, bir inanç olarak Aleviliğin ve ibadethanesinin resmi olarak tanınmaması ve kimliksiz bir biçimde sisteme entegre

gelen yerlerde. Ve Şahkulu Sultan Dergahı'nda yapılan basın toplantısı ile Alevilerin yıllardır mücadelesini yürüttüğü 8 maddelik talepler deklere edildi.

Devlet tarafından yapılmak istenen Alevi örgütlerini örgütsüzlüştiren, kurumların "ihtiyaçları" üzerinden rota belirleyen bir asimilasyon politikasıdır. Dün Cem Vakfı eliyle yapılan ve bugün bütün Aleviler için teşhir olmuş, karşılık bulmayan bu politika bugün tek tek cemevleri yöneticileri, dedeleri eliyle yapılmak isteniyor ve hatta açık açık yapılıyor. Dedelere maaş, elektrik faturası, bina yapımı vs. İhtiyaçlar olarak Abdülkadir Selvi tarafından dile gelen bu üç madde eşit yurttaş olarak Alevilerin anayasal

bulduğu yönetememe haline paralel bu "çaba"larını, Alevi kurum yöneticileri arasında Truva atları bularak nefes alabileceği alanlar yaratma çabası olarak okumak gerekir.

YD: Cemevlerine 'kültür merkezi' olarak statü kazandırılmak istenmesi Alevi inancı ve ibadethaneleri bakımından ne anlam ifade etmektedir?

KAYA: Alevilerin köylerden kentlere zorunlu göçü ile birlikte ortaya çıkan ihtiyacın sonucu olarak fiili olarak inşa edilen cemevleri önemli bir alanda, önemli bir sayısal karşılığa ulaşmıştır. Sayısal olarak artan cemevleri Alevilerin ibadethanesidir ve AİHM kararıyla da onaylanmıştır

edilmesi demektir. Bu aynı zamanda Alevilerin temel şiarlarından olan "Devletin Alevisi Olmayacağız!" durumunun dolaylı yollardan boşa çıkarılması; yerel yönetimler, partiler, kamu ve özel birtakım araçlarla ege-menlere ve yine devlete bağlı, kontrol edilebilir, şekillendirilebilir bir Alevilik demektir.

YD: 25 Eylül 2021 tarihinde Isparta cemevinin açılışında, belediye başkanının "Bu cemevini ben yaptım." diyerek saldırgan bir tutum sergilemesi, belediyeler ve Alevi kurumlarının ilişkisini tekrar gündeme getirdi.

Diğer yandan Dersim'de, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile görüşen

Isparta'da asıl üzerine mercek tutulması gereken; orada bulunan Alevi yöneticilerin betonu ben dök-tüm diyenin yanında saf tutması, nereyle nasıl beton ilişkiler kurulduğunun bir kez daha bize hatırlatılması olmalıdır.

Ovacık Ziyaret köyü muhtarı Ateş Çelik, "Vali ve kaymakam tarafından cemevine jeneratör, derin dondurucu verildi. cemevimizin hizmetleri başladı, bize kim yardım ederse ona kucak açmak mecburiyetindeyiz." dedi.

Dedelerin maaşa bağlanması tartışmasını, hükümetin ya da belediyelerin "maddi yardımları"nı Alevilik inancı, Alevilere ve kurumlarına etkileri bakımından nasıl ele almak gerekir?

"Vergisini veren" Aleviler, devletin cami ve imamlarla kurduğu resmi ve maddi ilişkiyi mi talep etmeliler? Ya da hak talepleriyle inanç-felsefe-politika ilişkisi nasıl olmalıdır?

KAYA: Doğaya, taşa, suya, börtü böceğe saygı, eşitlik, hoşgörü, sevgi, barış felsefesiyle yaşayan Alevilik bugün parayla, inşaatla, yardım ile birlikte anılmak, yan yana getirilmek, mayası değiştirilmek, özü bozulmak isteniyor. Bu bozulma tarihsel hafızanın silinmesi, yoldan çıkılması ve ben toplumunun inşa edilmesi ile kendine baya alan açmış durumda.

Tarihsel varlığı, yol ulularının mirası ve mücadelesi üzerine olan Alevilik bugün çimentoya indirgenerek tarihi üzerine beton dökülüyor. Alevilerin ocak merkezlerinden olan Dersim'de bir muhtar çıkıp kim yardım ederse ona kucak açarız diyecek kadar pervasızlaşabiliyor.

Vergimizi veriyoruz bize de hizmet diye maddi ilişki üzerine kurulan politika Alevileri bugünkü çizgiye getirmiştir ve çok kaybettirmiştir. Isparta da yaşanan da budur: betonu ben dök-tüm söz benim olmuştur! Isparta'da asıl üzerine mercek tutulması gereken; orada bulunan Alevi yöneticilerin betonu ben dök-tüm diyenin yanında saf tutması, nereyle nasıl beton ilişkiler kurulduğunun bir kez daha bize hatırlatılması olmalıdır.

Demokratik Alevi Hareketi hak talepleriyle inanç, felsefe, politika ilişkisini kuracağı bir yönelim içerisine girmek, somut planlamalar yapmak durumundadır. Boş bırakılan her yer ege-men olan tekçilik ile talan edilmekte ve bedeli çok ağır olmaktadır.

YD: Sadece devlet ve hükümet kurumları değil düzen partileri içerisinde muhalefette olan partilere ait belediyelerin de cemevleri ile kurduğu bir ilişki tarzı var. AKP'nin baskı ve asimilasyon politikalarına duyulan tepki, bu partiler ve belediyeler tarafından kendilerine yedeklenmek isteniyor. Peki hükümette bulunmayan düzen partileri ve onlara bağlı belediyelerin Alevilere ve kurumlarına dönük tutumları nasıl? Özellikle belediyelerle "maddi" ve "idari" olarak kurulan ilişkiler ne tür sonuçlar üretiyor?

KAYA: Kentlerde bir ihtiyacın sonucu Alevilerin kendi lokmaları ile inşa edilen cemevleri bugün belediyeler, patronlar vs. eliyle yapılmakta. Bu yapım hem muhalefette olan hem de iktidarda olan partilere ait belediyeler eliyle olmaktadır. Devletin yurttaş karşı sorumluluğu olan bu hizmetler belediyelerde yönetici olanlar eliyle yaptırılarak yerel belediyeler ile kurulan bu görünürde "maddi" ve "idari" olan bu ilişki özelde hizmet alanı olan cemevleri üzerinde siyasi ranta dönüşmektedir. Bağımsız, özerk halkın inancına hizmet etmesi gereken bu alanlar seçim malzemesi olarak kullanılmaya çalışılıyor. Alevilerin inancında mevcut olan kurallar ve işleyiş kendi kendine yetebilen, sorunlarına kendi ocak sistemi içerisinde çözüm bulan bir hukuka sahiptir. Bugün üzerine düşülmesi, emek verilmesi gereken, gündemlerimize koymamız gereken bu noktaldır.

YD: Özellikle söz konusu maddi konularda ve cemevlerinin inşasında, geliştirilmesinde Aleviler, Alevi dernekleri ve cemevleri devlete ya da belediyelere bu derece muhtaç mıdır? Halka dayalı farklı alternatif ve çözümler üretilemez mi? Bu konuda Alevi kurum ve yöneticilerine ne tür görevler düşmektedir? Siz kendi derneğinizde bu sorunları nasıl tartışıyor ve çözüyorsunuz?

KAYA: İçinden geçilen siyasal koşullar, ülkenin ve dünyanın yaşadığı kriz karşısında olanaklar, yatıklarımız, yapamadıklarımız, yapabileceklerimiz üzerine güne sarılmayı gerektiren görevleri tarif etmektedir. Aleviler

zalime biat etmemiş, zalim karşısında tarafını her zaman mazlumdan yana belirlemiştir. Aleviler üzerine çizgisi hiç değişmeyen saldırı ve yok sayma bunun sonucudur.

Bizler de derneğimizde yolun gereği olarak esasa hizmet etmeyi koyuyoruz. İhtiyaçları birlikte tespit etmeye, son süreçte Alevi yöneticiler ile halk arasında temel bir kaygıya dönüşmüş olan para ilişkisinde şeffaflığı ilke olarak oturtmaya, çocukların ve kadınların görünmeyen emeğini görünür kılmaya, inanç konusunda cemlerde can olmaya çalışıyoruz. Pandemi ile sınırlanmış olsa da üye toplantılarıyla, eylem ve etkinliklerle bir araya gelmeye temel talepler etrafında mücadelede sürekliliği esas alma yönlü bir perspektif ile hizmet ediyoruz. Gözden kaçırılmaması gereken diğer bir nokta ise yabancılaşma ve asimilasyonun yöneticiler eliyle yapılıyor ya da o kanallar ile beslenip yaygınlaştırılıyor olmasıdır. Biz en başta kendi dernek ve cemevimizden başlayarak bu tür yönelimlere izin vermemek; dışımızdaki alanlarda yaşanan olumsuz pratik ve örnekleri de ortadan kaldırmak için çaba harcıyoruz.

Alevilerin temel talepleri eşit yurttaşlık başlığı altında topladığımız; Diyanetin lağvedilmesi, cemevlerinin ibadethane olarak kabul edilmesi, zorunlu din derslerinin kaldırılması, bugün birçoğunda kiracı olduğumuz, birçoğunun izi kaybettirilen dergahların Alevilere iade edilmesi, devletin katliamlarla yüzleşmesi olarak özetlenebilir.

Kısacası; unutturulmaya çalışılan Alevileri ile demokratik talepli hak mücadelesini ortaklaştırmaya; Alevileri politikadan uzak tutma saldırısına ve yine Alevilerin "siyasetçilik" örtüsü altında seçimlerde harç malzemesine dönüştürülmesine karşı, Alevilerin kendisi için siyaset yapması anlayışı ile hareket ediyoruz. Alevilerin içine çekilmeye çalışıldığı dipsiz kuyuya girmemek için örgütlenmek ve mücadele etmek gerekiyor. Bu nedenle tüm Alevileri taleplerini güncelleştirerek alanlarda mücadeleye, örgütlenmeye ve örgütlemeye çağırıyoruz.

Seyit Rıza ve arkadaşları Dersim'de anıldı

DERSİM- Dersim direnişinin öncülerinden Seyit Rıza ve arkadaşları, faşist Kemalist diktatörlük tarafından idam edilmelerinin 84'üncü yıl dönümünde anıldı.

Emek ve Demokrasi Platformu, Dersim direnişinin öncü isimlerinden Seyit Rıza ve arkadaşlarının idam edilmesinin 84'üncü yıl dönümünde, Dersim Belediyesi Konferans Salonu'nda bir panel düzenlendi. Panelde yazar Hüseyin Ayrılmaz ve Nevzat Onaran konuşmacı olarak katıldığı panelde, kentte bulunan siyasi parti ve sivil toplum örgütleri temsilcileri de yer aldı. "İyileşmek için yüzleşmek, Tertele'den Kalanlar" sunumu yapan Prof. Dr. Gülnaz Karatay, katliam sonrası toplumda yaşanan travmalar üzerinde durdu.

Seyit Rıza'nın ailesinin bir kısmının 1937 yılının Nisan ayında Laçınan'da kurşuna dizildiğini belirten yazar Hüseyin Ayrılmaz, askerlerin katlettiği kişiler arasında Seyit Rıza'yı göremediklerinden, oğlu Şêx Hesên'ı katlederek kendileriyle götürdüklerini söyledi. Ayrılmaz, "Devletin bu topraklarda vahşet boyutu yeterince anlattık mı bilmiyorum. Hepimiz İŞİD'ten nefret ederiz. Baş kesiyor, yakıyor, yıkıyor. Yani sen modern bir devlet olduğunu söylüyorsun ve bir şey kurmuşsun. Bize de hep öyle diyorlardı; 'Bu topraklara medeniyet getirdik.' Peki senin medeniyetin bu mu?" diye sordu.

Tunceli isminin sıradan seçilmediğini dile getiren yazar Nevzat Onaran da, "Türk devletinin Tunceli'nin Dersim'de ne yapacağını şifresiydi" dedi. Medenileştirme adı altında on binlerce Dersimlinin öldürüldüğünü söyleyen Onaran, binlercesinin de sürgün edildiğini hatırlattı.

Panel, soru cevap bölümünün ardından sona erdi.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki Gök: 1 Aralık 1976'da Samsun'da faşistler tarafından katledildi.

Zülfikar Uralçin: 1956 doğumludur. Gençlik Örgütü'nün önderlerinden biri olarak Trakya bölgesinde faaliyet yürütür. 19 Kasım 1977'de İstanbul Halkalı'da faşistlerce katledilir. Parti 1. Konferansı'nda Onur Üyeliği ile taçlandırılmıştır.

Mehmet Zeki Şerit: Kayseri Uzunyayla doğumludur, Çerkez milliyetine mensuptur. Üniversite öğrencilerinin akademik-demokratik mücadelesinde yer aldı. Kaldığı eve yapılan operasyonda saatler sonra ancak ele geçirilebildi. İlk alındığında komünist tavrı takınamasa da, sonrasında işkencede direniş destanı yaratılardan oldu. Müebbet hapse mahkumken Ulucanlar Hapishanesi duvarlarına "o duvar duvarınız, vız gelir bize vız" yazarak firar etti.

İstanbul Altıyol'da kaldığı evin basılmasında çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düştü. Bir ay süren işkencelerde kimliğini bile kabul etmedi, düşmana tek kelime söylemedi. 24 Kasım 1977'de işkencede katledildi.

Ramazan Can: Urfa Siverek'te faşistler tarafından 20 Kasım 1978'de katledildi.

İsa Demirbaş: 1955 Samsun doğumludur. Tütün üreticilerinin örgütlenmesinde aktif rol aldı. 23 Kasım 1979'da Samsun'da polis kurduğu tuzakta yaralanır ve tutsak düşer. Götürüldüğü karakolda işkence sonucu şehit düşer.

Mustafa Sarıtaş: 1960 Muş Varto Taşçı köyü doğumludur. Sonrasında İzmit Derince'ye yerleşirler. Pek çok ilde faaliyet yürütür. 24 Kasım 1979'da Ankara'da Yenimahalle'de M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapacakları anma için hazırladıkları bombalı pankartın patlamasıyla yaralanır. Olay yerine

gelen bekçilerin açtığı ateşle şehit düşer.

Şenol Yol: Çorum doğumludur. 24 Kasım 1979'da Mustafa Sarıtaş'la birlikte şehit düşmüştür.

İbrahim Kır: Dersim Ovacık Yazıören köyü doğumludur. Çalışmak için gittiği Kazlıçeşme'de işçiliğe başlar. İşçiler arasında örgütlenme faaliyeti yürütür. Aralık 1980'de gözaltına alınır. İşkencede "ser verip sır vermeme" ilkesine bağlı kalır ve işkence sonucu şehit düşer.

Ali Sarıbal: 1961 Akbağ köyü doğumludur. Görev alanı olan Diyarbakır'da 22 Eylül 1980'de gözaltına alınır. İşkencede komünist tavrı takınamaz ancak sonrasında hapishanede yoldaşlarının da yardımıyla kendini yeniler ve düşman ondan bilgi istediğinde tek kelime dahi etmez. Diyarbakır Hapishanesi'nde kaldığı koğuştaki ağır bir şekilde dövülerek komaya girer. Gördüğü yoğun işkenceler sonucunda 19 Kasım 1981'de şehit düşer.

Mazgirt Şehitleri: 1 Aralık 1986'da Dersim Mazgirt'in Geçitveren köyünde çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları Timur Demir, Suna Yıldırım ve Besime Doğan şehit düştü.

Üçüncü Konferans Delegatesi: 1986 yılı Kasım ayı sonlarında 3. Konferansı'nı yapacak olan Proletarya Partisi militanları hazırlıklarını başlatmak için Dersim'e gider. Partizanların bölgede dolaştığının haberini alan devlet güçleri, bölgeye askeri yığınak yaparak operasyona geçer. Gerilla mevzisini dört bir yandan bomba ve ateş çemberine alır. Saatlerce süren çatışmada **Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz** ve savaşçılar **Kamile Öztürk ve İsmail Doğan** şehit düşerler.

19 Kasım 1990 tarihinde Dersim'de TC güçleriyle TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada **Hasan Altıntaş,**

Perihan Çolak, Fazlı Kaya ve Süleyman Kor şehit düştü.

ESE YAYLASI ŞEHİTLERİ

Mehmet Demirdağ: 1970 yılında Dersim Merkez'de doğdu. İTÜ'de okurken Proletarya Partisi ile tanıştı.

Öğrenme ve başarıya azmi kısa sürede gelişimi yarattı. TMLGB'nin yaratılmasında öncülük etti. İdeolojik olarak tükenmişliğine siyasal kılıflar arayan bir dizi kaçkının ve suçlunun niteliğini ortaya çıkaran, ideolojik mücadelede ısrarlı ve ilkeli davranan Marksist-Leninist-Maoistlerin başında o vardı. Tüm sınırlılıklara rağmen savaşçı bir komünist partisi yaratılmasında Proletarya Partisi'nin başında yerini aldı. Ve silah elde savaşıp son nefesinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordumuz TİKKO" sloganını haykırarak ölümsüzleşti.

Ümit Çağlayan San: Sivas Şarkışla ilçesi Emlakhüyük köyünde 1974 yılında dünyaya geldi. Sarıyer'de TMLGB'nin aktif bir militanı olarak yer aldı. 1996'da Bayrampaşa Hapishanesi'nde 96 Ölüm Orucu ve SAG eyleminde yer aldı. Sağlık problemlerine rağmen gerilla içerisinde yer alarak burada ölümsüzleşti.

Dilek Konuk: Tokat merkeze bağlı Dive (Günevi) köyünde doğdu. Bulduğu lisede örgütsel faaliyetlerde bulundu sonrasında çok istediği dağlarda gerilla olma isteğine kavuşmuştu. Küçük yaşta silah elde şehit düştüğünde dostu düşmana devrime bağlılığının mesajını veriyordu.

Ümit Dinler: 1974 Dersim Ovacık Yeşilyazı doğumludur. 1991'de Artvin'de faaliyet yürütürken ihbar sonucu yakalandı. Kısa bir tutukluktan sonra kuryelik faaliyetini sürdürürken gerillaya katılma çağrısına olumlu yanıt vererek dağlardaki yerini aldı. Onun ısrarı gerilla olmaktı ve bu isteğine kavuştu. Şehit düştüğünde Halk Ordusu'nun komutanlarındandı.

Duran Salman: Tokat Almus'a bağlı Çambulak (Dadukta) köyü doğumludur. Partinin düşünceleriyle Halk Ordusu gerillaları aracılığıyla tanıştı. Çobanlık yaparken askere çağrı pusulasını yırtarak Halk Ordusu'na katıldı.

Aliboğazı Şehitleri
Direniş Manifestomuzdur!

"Tarih tanıktır diyoruz. Çünkü nice halk savaşçısının-devrimcinin kanlarıyla sulanmış bu topraklarda asırlardır yaşanan katliam, asimilasyon, sindirme, yok etme politikalarına ve zulme karşı bir de boyun eğmeyenlerin yoksul halklarımızın kurtuluş ve özgürlük mücadelesinde tarihe büyük harflerle, yoksulların yüreklerine ise mütevazı bir iz bırakıp gidenlere bir kez daha tanık oldu bu dağlar ve Dersim.

Ne diyordu Mehmet Demirdağ yoldaş; 'İyi ve güzel şeyler için yaşanılıyorsa, ölüm de o kadar güzeldir.' Evet, çok doğru kendini ve ben'ini bırakıp, düzenin nimetlerini bir kenara iten, cüretini kuşanarak dorukları adımlayanlara ölüm neyler ki yoldaş. On yıllardır devletin girmeye çalışıp da onlarca kayıp vererek eli boş döndüğü Aliboğazı, bu kez ezenlere karşı ezilenlerin canlarıyla "Bu dağlar ser verir sır vermez" diyerek toprakta tohum olanların volkan gibi düşmanın kalbinde patlamasına şahit oldu.

Gidenlerimiz; siz hep bizimlesiniz türkülerinizle, marşlarınızla halk için sıkılan mermi sesleriyle yankılanıyor sesiniz bu kayalıklarda, bu patikalarda, bu ovalarda...

Ta ki özgür geleceği inşa edene dek, yeni ellerde, yeni dillerde yeniden çınlayacak korku salacak zalimlere sesiniz-sesimiz, kavganız kavgamız, andınız andımızdır.

2016 yılında 24 Kasım'da Dersim Aliboğazı'nda yaşanan bombardıman da TKP/ML TİKKO savaşçıları **Ahmet (Yetiş Yalnız), Munzur (Serkan Lamba), Ferdi (Doğuş Fırat Doğan), Tuncay (Murat Mut), Orhan (Alican Bulut), Cem (Umut Polat), Ekin (Gamze Gül Kaya), Özlem (Hatay Balcı) ve Zilan (Esrin Güngör)** ölümsüzleşti. 28 Kasım'da yoldaşlarının hesabını sormak için düşmana namlularıyla kin kusturan Halk Savaşçıları **Aşkın (Hasan Karakoç), Bakış (Samet Tosun) ve Hakan (Ersin Erel)** ölümsüzleşmiştir.

yazının başlangıcı 24. sayfadadır

diği bugünkü koşullarda nereye varacağı da tartışma konusudur. Açık olan emperyalistlerin "iklim krizi"ne daha doğrusu dünyanın ve doğanın talanına yaptıkları pansumanların eskisi gibi işe yaramadığıdır.

Bilim insanları, her yıl rekor seviyelere çıkan sıcaklıklar, orman yangınları, kuraklık ve seller nedeniyle yaşanması giderek zorlaşan dünyanın, iklim değişikliğiyle mücadele edilmezse tam anlamıyla felakete sürükleneceği uyarısını yapmaktadır. Örneğin BM'ye göre, bugün 500 milyon kişi çölleşmenin meydana geldiği bölgelerde yaşamaktadır ve bu bölgelerde yaşayanlar her geçen gün iklim değişikliğinden daha fazla etkilenmektedir. 2050'ye kadar ise 1 milyar kişinin iklim mültecisi olabileceği tahmin edilmektedir. Yaşanan bu iklim değişikliğinin sel, su kıtlığı ve gıda güvenizliğini de beraberinde getireceği öngörülebilir bir gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır.

İki haftanın sonunda yaratılan "sıfır karbon, sıfır metan gazı, sıfır orman-sızlaştırma" söylemleriyle başlayan ve "henüz değil" fiyaskoyla son bulan BM İklim Zirvesi, küresele ısınmayı engelleyecek somut ve bağlayıcı kararlar almazken ısınmanın hızla artacağı da tespit edilmektedir.

SAHTEKÂR EMPERYALİSTLER TERMİK VE HES'Çİ TÜRKİYE

Türkiye bu yıl konferansa ilk kez Paris Anlaşması'nı onaylamış bir ülke olarak katılım gösterdi. Cumhurbaşkanı Erdoğan katılmasa da Türkiye'den birçok delege konferansta yer aldı. Yine elektrik üretiminde kömür önemli bir yer kaplayan Türkiye, "Kömür Sonrası Enerji Küresel İttifakı"na dahil olmadı. Türkiye, iklimle ilgili genel söylemlerde her zaman yer alabilir ancak söz konusu somut adımlar olduğunda kendisini doğrudan etkileyen bir konuda uzak durmayı tercih edecektir. Çünkü Türkiye, emperyalist ülkeler gibi dayanıklı bir ekonomiye ve gelişkin bir üretim teknolojisine sahip değildir. Toprağı, ormanları ve havayı yok eden termik santraller; yine doğayı, dereleri ve suyu yok eden HES'ler, Türkiye gibi ülkelerin iklim krizindeki temel talan konularıdır. Bunlardan vazgeçmek, emperyalist efendilerinin uluslararası pazarında geride kalmak ve rol kaybetmek anlamına gelmektedir ki ülkemiz egemenlerini en çok korkutan şey de budur.

COP26 öncesinde uluslararası bir ağın Türkiye örgütlenmesi olan ve içerisinde

de çok sayıda ekoloji, emek ve mesleki kitle örgütünün katılımıyla oluşturulan COP26 Türkiye Koalisyonu bu noktada tutum belgesini yayımlamıştır. Bu tutum belgesinde öncelikli olarak iklim krizi ve ekolojik krizlerin sebeplerinin başında şirketlerin ve onların hizmetindeki devletlerin odaklı politikaları ve faaliyetleri olduğu belirtilirken çeşitli politika belgelerinde "sürdürülebilir", "yeşil" gibi sıfatlar kullanan egemenlerin sorunun gerçek faileri olduklarının gizlemeye çalıştıkları belirtilmiştir.

Gerçek şudur ki; dünyada hakimiyet kurmuş çokuluslu şirketler ve devletler, dünya iklimini uzun süredir zehirlemektedirler. Bu ülkelerin temsilcileri yaklaşık 30 yıldır bir araya gelerek iklim krizini sözde çözmek adına atılacak adımları tartışmaktalar. Glasgow Zirvesi de dünyanın dört bir yanından iklim krizini çözmek adına uzmanlar getireceğini iddia etse de her yıl olduğu gibi yine ana katılımcılar kapitalist ülkeler ve şirketler olmaktadır. Bu defa pandemi koşulları ve aşu yokluğundan kaynaklı, dünyanın "yoksul bölgeleri"nden katılımcılar oldukça azınlıkta kalmış oldu. İklim krizi sorunu sanayi devriminden bu yana gittikçe artan etkileriyle dünyayı yok etme yolunda hızla büyümeye devam etmektedir. Asıl sorun emperyalist-kapitalist sistem içerisindeki devlet ve şirketlerin kar odaklı politikaları ve sorunu görmezden gelme ve ortadan kaldırmaksızın yönetme tutumudur. Emperyalist-kapitalist sistem içindeki dengeler, çeşitli blok ve kamplara bölünen ve her biri kendi sermayesinin ve hâkim sınıflarının çıkarları peşindeki devletlerin doğa, iklim ve insanlık için somut ve sonuç alıcı kararlarda ortaklaşamayacağını göstermektedir. Çünkü doğa ve iklimi talan eden tam da kapitalizmin kendisidir ve onlar için bu kapitalist rekabette geri kalmak kurt kapanında kaybeden olmakla aynı anlamdadır. Bugün ABD başta olmak üzere belli başlı emperyalist ülkelerde ekonomik durgunluk yaşanırken; tüm dünyada emperyalist rekabet ve çatışma eğilimi gelişme gösterirken emperyalist-kapitalist ülkelerden doğa, iklim ve insanlıktan yana ciddi bir uzlaşma ve somut adım beklemek hayaldir. İklim krizinin geldiği boyut ve yarattığı felaketler onları kısmen adım atmaya ve sorunu irdelemeye itse de sorunun gerçek çözümü sermayeye dayalı üretimin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Koç Holding'den köylülere tehdit

HABER MERKEZİ- Cengiz Holding'in Kaz Dağı'ndaki köylülere "Topraklarınızı satın yoksa bakanlığa söyleyip kamulaştıracağız" tehdidinin bir benzeri Sivas Kangal'da yaşanıyor. Koç Holdinge ait Demir Export şirketi tarafından, Sivas Kangal Pınargözü köylülerine noter kanalıyla gönderilen yazıda arazilerinin kendi istekleri ile satılmazsa zorla kamulaştırılacağı tebliğ edildi.

'BİZİ ARAZİLERİNİZ ZORLA ALMAK DURUMUNDA BIRAKMAYINI'

Koç'un Ankara'daki merkezinden Sivas Kangal Pınargözü köyü ve Davutoğlu mezrasında yaşayan köylülere noter kanalıyla yapılan tebligatta sahibi oldukları parselin kamulaştırılacağı ihbarı yapıldı. İhbarname-nin sonunda ise görüşmelere katılmadığı takdirde kamulaştırma işlemleri için gerekli sürece geçileceği ifadelerine yer verildi.

'CENGİZ'E SES ÇIKIYOR DA KOÇ'A NEDEN ÇIKMIYOR?'

Annesi Besey Harput'a ait olan taşınmazın maden şirketi tarafından bu şekilde ellerinden alınmak istenmesine karşı çıkacaklarını söyleyen Hüsne Gölbaşı gerek basında gerekse sanal medyada genelde belli başlı yerlerin ve mücadelelerin ön plana çıkarıldığını söyleyerek, "Oysa göz önünde olmayan, sesi duyulmayan Anadolu'da o kadar çok yer var ki! Asıl olarak bunların dile getirmesi gerektiğini düşünüyorum" dedi. Cengiz Holding'in işlediği doğa suçlarının artık herkes tarafından bilindiğini belirten Gölbaşı, "Ancak Koç Holding de burada aynı suçu işliyor. Cengiz olunca ses çıkıyor da Koç olunca neden ses çıkarılmıyor anlayabilmiş değiliz. Koç olunca geri mi duracağız?"

Gezi eylemlerinde otelini açan Koç ile bizim Bakırtepe de doğamızı yok eden aynı şirket! Koç öyle demokrasiden yana falan gösterilmeye çalışıldıkça sinir oluyorum! Çünkü ben gerçek yüzünü bizzat yaşayarak gördüm. Tabii ateş düştüğü yeri yakıyor. AKP'liler MHP'liler tamam ama biz CHP'lileri de yanımızda bulamıyoruz maalesef bu süreçte" dedi.

Maden ocağının artık köylerinin içine kadar girdiğini belirten Gölbaşı, madenin köyün suyunu yok ettiğini dile getirdi. Gölbaşı, üç kez yürütmeyi durdurma kararı aldıkları davayı aynı mahkemede kaybettiklerini ve 24 bin lira bilirkişi masrafı ödemek zorunda kaldıklarını ifade etti.

Kendi köyünden 4, köyün mezrası olan Davutoğlu'dan ise 9 kişiye şirket tarafından bu tür tebligatlar yapıldığını öğrendiğini kaydeden Gölbaşı, "Şirket yetkilileri tarafından köylüler birebir aranmış. Köylüler, 'Hayır önce bir hata yaptık, sattık. Artık bizim satacak arazimiz tarlamız yok' demişler. Biz, şirketin tebliğ evrakında yazdığı yere, 3 Haziran günü avukatlarımızla birlikte gideceğiz. Tarlalarımızı satmak istemediğimizi bir kez de orada söyleyeceğiz" diye konuştu.

Koç grubuna bağlı Demir Export AŞ tarafından 2006 yılında Maden İşleri Genel Müdürlüğünden ihale yolu ile satın alınan maden, 2012 yılında inşaat çalışmalarına başlamıştı. İlk külçe üretimini 2016 yılında gerçekleştiren maden bölgede yeni rezerv bulma çalışmaları kapsamında Pınargözü köyünün arazilerine yönelmişti.

BM İklim Zirvesi Fiyaskoyla Sonuçlandı

Dünyanın asırlardır insan kaynaklı yıkım ve yok etme politikaları; sermaye ve devletlerin kâr odaklı bir biçimde doğayı tahrip etmesiyle birlikte üzerinde yaşadığımız dünyanın talan edilmesinin büyük ve geri döndürülemez sonuçları her geçen yıl etkisini artırmaktadır. Değişen iklimler, yaşanan doğa felaketleri, eriyen buzullar vs. dünya tüm bu tahribatlarla yok olmaya mahkûm edilmiş bir görünümde.

İklim dediğimiz şey; sömürü ve kâra dayalı ekonomi, üretimin şekli, enerji kaynakları, yoksulluk, göç, tarım ve gıda sorunu, sular, ormanlar gibi genel veya özel birçok gündemle ilişkilidir. Buzulların erimesi, deniz sularının yükselmesi, dünyanın birçok bölgesinde can kaybına ve yıkıma yol açan seller, kasırgalar, orman yangınları ve kuraklık, iklim değişikliğinin son dönemlerde daha sık görülen sonuçları olarak karşımıza çıkmaktadır. İklim krizi, pandemi gibi, ülke, bölge, kıta tanımadan tüm dünya üzerinde etki-

sini hızla artıran bir sorundur. Çünkü krizin kendisi tüm kıta ve bölgelerde talan edilmedik yer bırakmayan kapitalist-emperyalist sistemden ortaya çıkmaktadır.

Bu yıkıcı doğa olayları ABD, Almanya, Hollanda, Avustralya, Kanada gibi kapitalist, emperyalist ülkelerde de ciddi tehditler oluşturmuş durumdadır. ABD Başkanı Biden'ın, COP26 zirvesinin yapıldığı Glasgow'dan ayrılmadan önce düzenlediği basın toplantısında, durumun vahametini ifade ederken New York'ta bodrum katlarında boğulan insanlardan söz etmiş ve iklimin varoluşsal bir tehdit olduğundan dem vurmıştır. Ancak iklim krizi, ekonomileri dayanıksız ve altyapıları daha zayıf olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha büyük hasarlara yol açmaktadır. Geçtiğimiz aylarda ülkemizde yaşanan seller, orman yangınları ve kuraklık gibi iklim ve küresel ısınma kaynaklı doğa olayları, ülkemizin de iklim krizinden nasibini fazlasıyla aldığını göstermektedir.

İKLİM DÜŞMANLARI PANSUMAN VE OYALAMA PEŞİNDE

Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesini 1994 yılında imzalayan ülkeler yaklaşık 30 yıldır her yıl toplanmaktadır. Bu yıl 26'ncısı gerçekleştirilen COP26 yani BM İklim Değişikliği Konferansı, önceliklere göre daha fazla gündem oldu. Geçtiğimiz ağustos ayında yayınlanan ve 'insanlık için kırmızı alarm' olarak nitelendirilen Birleşmiş Milletler (BM) Hükümetler Arası İklim Değişikliği Paneli'nin (IPCC) raporu, dünyanın bir dönüm noktasında olduğunun emperyalist kuruluşlar tarafından da itirafı niteliğindedir. Aynı rapor, Paris İklim Anlaşması'nın dünyada karbon salınımında büyük kısıtlamalar gerçekleşmediği sürece küresel sıcaklık artışını bu yüzyılda 2 derecenin çok altında tutma hedefinin mümkün olamayacağını belirtmişti.

COP26'nın bu yılki resmi hedefleri

dört maddede özetlenmektedir: İlk olarak tüm ülkelerin 2050 yılına kadar net sıfır emisyon taahhüdünde bulunması ve küresel ısınmayı 1,5 derecede tutma hedefine yönelik çalışmaların başlaması; insanları ve doğal yaşam alanlarını korumak için iş birliklerinin gerçekleşmesi; iklim değişikliğiyle mücadele ve uyum çalışmalarını için zengin ülkelerden fon sunulması ve Paris İklim Anlaşması'nı işler hale getirmek üzere yazılan Paris Kurallar Kitabı'nın tamamlanması. Tüm bu maddeler gündeme gelirken Birleşmiş Milletler Çevre Programı'nın (UNEP) son raporu ise mevcut taahhütlerle iklim hedeflerine ulaşamayacağını göstermekteydi. Bu nedenle Glasgow Zirvesi (COP26) insanlığın karşı karşıya olduğu iklim krizinin önlenmesi için son şans olarak gösterilmekte ve hükümetlerden iklim taahhütlerini artırmaları istenmektedir. Ancak bu iki yüzlü toplantı ve taleplerin, emperyalist rekabetin ve ekonomik krizlerin gelişme göster-

yazının devamı 22. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[yenidemokrasi](#)

[ydemokrasi11](#)

[yenidemokrasi19.net](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst **İletişim:** 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20